Reisverslag naar het 5e Ankerpunt van de Gekantelde Evenaar

Deze tekst is het verslag van onze reis naar het eiland Aneityum in 2012, het zuidelijkste eiland van republiek Vanuatu in de Stille Oceaan.
De reden dat we hier heen wilden is tweeledig:
1. Op dit eiland wordt het woord 'akaija' gebruikt voor 'wij' in de zin van 'wij allemaal'.
2. Dit eiland is één van de 5 ankerpunten van een wereldomvattende lijn die ook wel de 'Gekantelde Evenaar' wordt genoemd. Deze denkbeeldige lijn verbindt de Grote Pyramide, de tempels van Sukothai in Thailand en die van Angkor in Cambodja, Paaseiland, Machu Picchu, Cuzco, de Nazca Kolibrie en vele andere zeer bijzondere oudheidkundige locaties. Van Aneityum was echter niets bekend, behalve dat er ooit de grootste kerk van het zuidelijk halfrond heeft gestaan. Dat op zich is al een vreemde toevalligheid. En wij hadden de Akaija van de Spirits gekregen. Zou de Akaija hier iets mee te maken kunnen hebben?
We wilden het eiland en de mensen leren kennen en hopelijk een antwoord vinden op deze vragen:
Zijn er bewijzen te vinden die de Gekantelde Evenaar-theorie kunnen bevestigen?
Welke rol speelt de Akaija in dit alles?

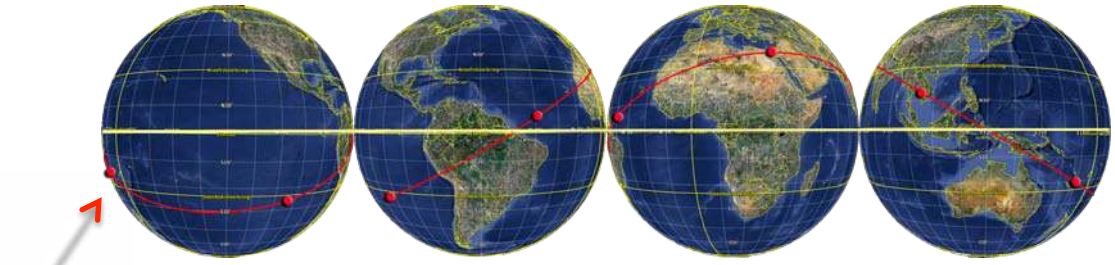

De Aarde uitgelijnd op de Evenaar

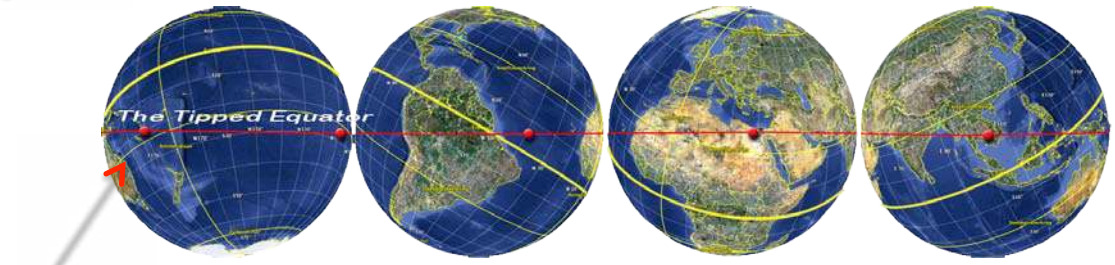

De Aarde uitgelijnd op de Gekantelde Evenaar

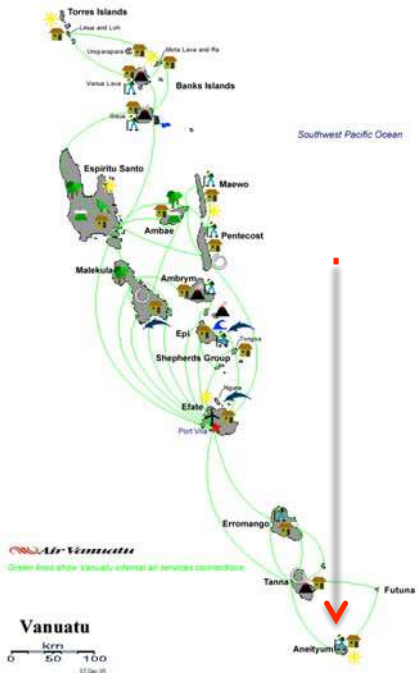

Update 1 – Nieuw Zeeland in 3 dagen

April 2012. Hallo allemaal, hier dan ons eerste verslag van de reis naar Aneityum.
We willen jullie graag deze reis zo goed mogelijk laten meebeleven, maar dat is niet altijd even makkelijk, en daar hebben we het volgende op bedacht...
Nodig tenminste 4 mensen uit en stap met hen in de auto.
Rij dan 's morgens vroeg met volgetankte auto naar een verlaten plek op de hei.
De voor-, achter- en linkerkant van de auto plak je helemaal dicht, zodat de deuren niet meer open kunnen. In het raam laat je 2 uitsparingen voor licht ter grootte van 10 x 20 cm. De rechterkant mag open blijven.
Zet de motor aan en leg een steen op het gaspedaal.
Vervolgens mag je gedurende 11 uur slechts 2x van je plek om naar het toilet te gaan, en je krijgt 2x een minimaaltijd aangeboden van de plaatselijke heikneuters.
Dat valt nog wel mee toch?
Dan krijg jullie 14 uur de gelegenheid om in de volle regen de heide te bezichtigen, of te schuilen in de schaapskooi.

Voor het volgende traject blijkt 2 uur vertraging (auto was kapot, een reserveauto opgespoord), dus geniet nog 2 uur van het leven op de heide.
Nu het volgende traject: 10 uur met draaiende motor in de auto, 2 maaltijden + 2 toiletbezoeken.
Hèhè... eindelijk gearriveerd, denk je dan.
Nee... nu mogen jullie in 3 uur tijd naar een mooie locatie toerijden en pas dàn is het toegestaan iets te slapen. Slaap per ongeluk reeds meegekregen is meegenomen.
Oh, en vergeet niet af te rekenen voor deze geheel verzorgde vlucht.

Okay okay.... wij gingen naar Nieuw Zeeland en jullie zijn na 2 dagen amper verder gekomen. Dat motiveerde ons om vol te houden.
De tussenstop in Hongkong was erg regenachtig: het onweerde daar de ganse dag en daar hoort regen bij. Toch hebben we ons gedragen als daredevils en 2 geocaches gevonden. Wat je meestal ziet op de t.v. van Hongkong zijn ofwel de talloze wolkenkrabbers of anders de groene hoekige heuvels overal verspreid als eilanden in de haven. Nou, dat beeld klopt perfect: Een tropisch groen eilandparadijs, met in alle dalen wolkenkrabbers. Gewone huizen hebben we niet gezien, en zo op het oog vanuit de bus over de 10 of 15 kilometer die wij afgelegd hebben waren er maar 2 dingen: wolkenkrabbers en groene heuvels en eilanden. Vreemde combinatie.

Erg leuk was een contact op de luchthaven. Marianne moest even naar het toilet en ik, Wim, ging even zitten op een lege stoel tussen een stel wachtende mensen bij vlucht 123 naar bestemming Xyz. Bijna direct werd ik gefotografeerd en aangesproken door een chinees uitziende man tegenover mij. In zijn beste Engels probeerde hij: “You from where?”
Ik antwoordde: “Holland... Netherlands”.
Hij weer: “Which city capital?”
“Amsterdam”
Daarop volgde een leuk ‘gesprek’ met hartelijke blikken en korte teksten met rondom flitsende camera’s van medechinezen. Marianne kwam erbij en meer foto’s werden gemaakt. Ik had nog ergens wat chinees opgepikt: “Ni Hau”, ofwel goedendag. Dat viel in de smaak! Vermoedelijk waren dit een stel ‘echte’ Chinezen vanuit China, die via Hongkong eindelijk hun land tijdelijk mochten verlaten voor een reis naar Xyz.

Daarna volgde de vlucht van Hongkong naar Auckland in Nieuw Zeeland van nog eens 10 uur. Een interessante opmerking van 2 medereizigers tijdens de vlucht van Amsterdam naar Hongkong na onze opmerking dat we zouden overstappen op een vlucht naar Nieuw Zeeland. “Hoe lang is dat vliegen?” vroegen ze. En toen wij antwoordden dat dat nog 10 uur zou duren, merkten ze op: “O... wij dachten dat je hier al aan het eind van de wereld aangekomen was. Dat dat nog zoveel verder is!”

Nieuw Zeeland dan. Daar wil iedereen wel heen, uiteraard. We hadden 100 Akaija’s bij ons en waren dus voorbereid op ‘gedoe’ bij de douane. Niet omdat we illegaal iets wilden smokkelen, maar de officiële weg kan omslachtig zijn en lang duren, en geld kosten. Maar niet dus... we konden gewoon verder: no worries mate!

Ten eerste hebben we een huurauto opgehaald. Ik had er al ervaring mee: links rijden en links schakelen, dus dat leverde (gelukkig) geen problemen op. De vermoeidheid gingen we te lijf met een flinke bak cappuccino. Het eerste dat we deden was een travel bug naar z’n lokatie aan de ‘andere kant’ van de wereld brengen.... We zijn enthousiast schatzoekers en doen al jaren mee aan het spel ‘geocaching’, hetgeen zoveel wil zeggen dat mensen overal ter wereld elkaar de mooiste plekken laten zien door plastic doosjes met logboekjes te verstoppen die je dan moet zien te vinden. Soms kun je daarin reizende insecten (travel-bugs) verstoppen die een opdracht hebben meegekregen. De ouders van kleindochter Faya, Team GeoGems, hadden ons zo’n reislustige muskiet meegegeven (een gemstome) met ‘veel reizen en dan terug naar NL’ als opdracht, die in twee dagen tijd ruim 18000 kilometer kon bijschrijven. Zal die even zin hebben in een druppeltje bloed! Wat zouden ze opkijken als die travel bug over enkele dagen m.b.v. een ander team op weg naar deze luchthaven weer in Nederland aan komt zoemen met de woorden: “Zo... en wat gaan we nu doen?”
Op de foto zie je travelbug, met enkele echte collega’s (cicades?) van de vindplek.

Nieuw Zeeland dan. Eerste indrukken....
Mooooiiii!!!! Wauw... We zijn echt onder de indruk. En dat in het kwadraat.

De foto hierbij is best wel typisch voor dit deel van Nieuw Zeeland: water, wat kantige heuvels in de verte en grillige bomen. In dit gedeelte van Nieuw Zeeland heerst een subtropisch klimaat, dus de plantengroei is heel weelderig. De vulkanische geschiedenis van het land verklaart de typische heuvels. Het doet wat denken aan de Vulkaaneifel in Duitsland die ook erg mooi is. Alleen is dit geen meer, maar een zee-inham met zeer kalm water. Opvallend is

dat alles net als in Australië (en vermoedelijk ook Amerika, maar daar zijn we nooit geweest) erg ruim is opgezet. Rijtjeshuizen en flats zoals in Nederland vind je hier niet. Kleine tuintjes ook niet. Er is ruimte en die ruimte wordt volop benut. De gezelligheid van kleine dorpskernen zoals je in heel Europa tegenkomt, vindt je hier echter ook niet. Zoiets ontstaat in de loop van de eeuwen en de Maori, de inheemse bewoners, hadden geen dorpen en steden zoals b.v. de Europeanen dat al vele honderden jaren hebben.

Door de vertraging moesten we het laatste deel naar Hahei (Hot Water Beach) op zo'n 200 km van Auckland over een kronkelige bergweg in het donker afleggen. Dat was geen probleem, alleen vroegen we ons op een bepaald moment af of we nu goed reden of niet. We hadden al tientallen kilometers geen borden meer gezien en dan ga je toch een keer twijfelen, en op zo'n moment na zo'n reis zit je dan niet rustig. Maar alles bleek in orde en we kwamen goed aan.

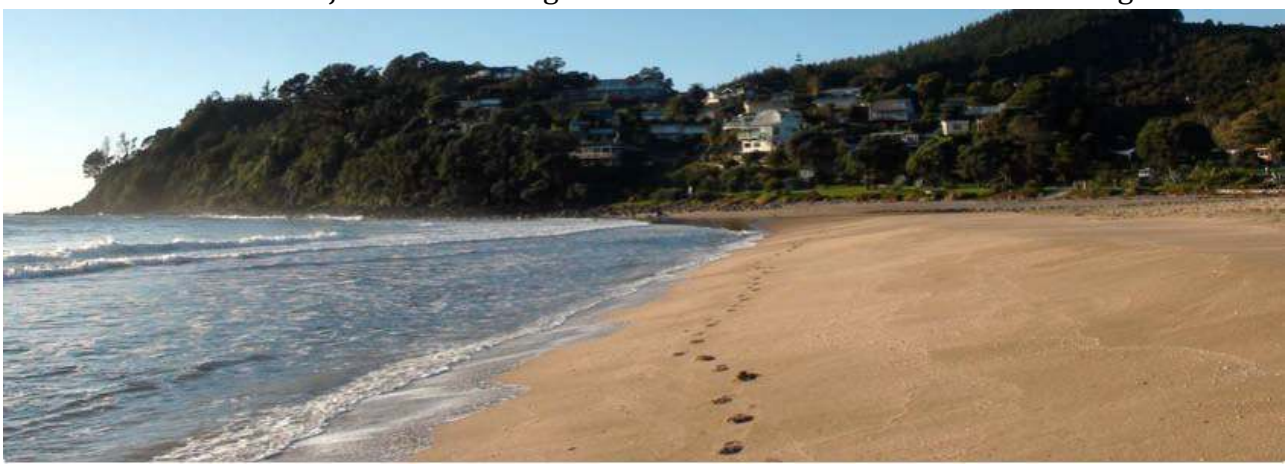

Marianne had al wat kunnen slapen tijdens de vluchten, maar dat was mij niet gegeven, en dus sliep ik die eerste nacht als een blok, ongebruikelijk voor mijn doen, maar heel welkom: ik was gelijk helemaal jetlag-vrij. Marianne had de volgende dag een dipje, maar is nu ook helemaal bij.

De volgende ochtend vroeg, met de zon boven de horizon, kon ik het niet laten de videocamera te pakken en alvast even naar het strand te lopen. Ik wist niet hoever dat precies lopen zou zijn omdat ik de zee niet kon zien, maar in de verte hoorde ik het geluid van een trein, dat bij nader inzien (die trein ging niet echt voorbij) de branding bleek te zijn, die een ander geluid maakt dan in Nederland.
Als typische Nederlander verwachtte ik dat zo'n populaire bestemming al vergeven zou zijn van de honden en mensen die door hen uitgelaten worden. Niet dus.
Honden laat je hier niet uit, niet aan de riem tenminste. Die regelen dat zelf wel. Weinig verkeer, weinig honden, dus waarom zou je? Dat zijn van die zaken waar je niet op bedacht bent. Ik had het strand dus voor mij alleen. Maagdelijk zand, totale rust en wederom: wauw!

Wat mij altijd heel blij maakt is het geluid van vogels. Nou is het hier najaar i.p.v. voorjaar, maar de vogels hier zitten daar niet mee. De merels wel (die zijn hier ook), die houden hun snavels in deze tijd, maar andere vogels zoals als Touies en Magpies zijn van de partij en je hoort ze overal lekker tekeergaan. Heel gezellig.

Later op de dag zijn we daarheen gegaan waar we hier voor kwamen: het verwarmde strand. Het heet hier tenslotte Hot Water Beach. Je zou kunnen denken aan een uit de kluiten gewassen vloerverwarming als je dat leest en in feite is dat ook zo. Nieuw Zeeland is vulkanisch van oorsprong, en op veel plekken vind je dat terug. Hier ergens onder de grond is het gesteente nog heel heet en kan de watertemperatuur oplopen tot boven de 200 graden.

Aan het strand komt dat water dan met een constante temperatuur van 64 graden aan de oppervlakte, met zo'n 10 tot 15 liter per seconde. Als je het ziet lijkt het niets: 1 klein bubbeltje op het strand (overigens bevindt dat bubbeltje zich zo'n 10 meter achter de rots op een van de foto's hierboven. De rotsen zijn redelijk onbeklimbaar (zeer scherp!), en als je de zee ziet, dan snap je dat je dus om die rotsen heen moet. Ofwel: wachten op laag tij, want dat is de enige makkelijke toegang. De bron ligt ook onder water bij vloed.
We hadden al een schep meegenomen, want het huisje ('Auntie Dawn's Place'... een aanrader!) levert dat er standaard bij. Wij dus vroeg erheen: dit willen we niet missen. Even zoeken en jawel... zodra het water even zakte kwam de bron boven water. Even testen met je blote voeten in het zand: AUW!!! Wat? Heet dus. Heel heet. Je kunt je eraan branden. Ongelooflijk.

Goed kijkend zie je zelfs stoom van het waterstroompje afkomen.
Wat doe je dus, samen met al die andere mensen die hier op af komen? Precies dat wat normaal alleen kinderen doen terwijl de volwassenen meewarig toekijken: spelen met schepjes en emmers en handen om zandkastelen te bouwen, zodat het water buiten blijft en jij veilig in je verwarmde kasteel zit, iedereen in z'n eigen kasteel.

Kinderen hier? Jaaa... ze zijn er wel, maar niet veel.

Geweldig toch? Alleen is er een probleem: soms komt er een extra grote aanvalsgolf die je kasteel met de grond gelijk maakt. Een ander probleem is dat het heetwaterstroompje niet stopt als jouw badkasteel met een mooie mix van koud en heet water 'op temperatuur' is. Dan wordt het ineens bloedheet onder je achterste. (zie foto van Marianne: geen zonnebrand hier, maar waterbrand, of beide!)
Dammen bouwen dus. 'Leave it to the Dutch!', zeggen wij dus in alle overmoed. Ja... dammen bouwen is 1 ding, maar samen met 100 andere toeristen op 20 bij 20 meter verwarmd strand is 'dammen bouwen' niet zo simpel. De oplossing blijkt uiteindelijk toch heel simpel: samenwerken. Beter enkele grote badkuipen dan vele kleintjes. 'Wij zijn Eén' toch?

's Avonds laat hebben we het nog eens dunnetjes overgedaan bij het volgende laagtij. D.w.z. in het donker!

Dachten we de enigen te zijn die dat deden en het strand voor ons alleen te hebben. Nou viel dat wel mee, er waren een paar anderen die het ook niet konden laten. Zo'n strand als dit is 's nachts werkelijk ontzettend donker, heel prettig om dat mee te maken. De atmosfeer is hier rustig vanwege de weinige zendmasten en elektrische leidingen, en het uitzicht is rustig vanwege de weinige lichtjes die je 's nachts ziet. Hoeveel invloed dat heeft merk je pas als die moderne invloeden er nauwelijks zijn. In de verte richting hete bron 'liepen' een paar zaklampjes en wij gingen dus daarheen. Geluid van de branding rechts houden en dan komt het wel goed.

Marianne had haar hoofdlampje bij zich en ik had m'n eigen kleine zaklampje meegenomen dat ik voor m'n verjaardag had gekregen. Nou... klein zaklampje ja, maar toen ik hem een aanklikte was het als als een auto met grootlicht: wauw, wat een zee van licht! Het hele strand baadde in een zee van licht, de branding was duidelijk waarneembaar en de rotsen in de verte waren prima te onderscheiden. En dat op slechts 2 penlights? Opmerking van Nieuw Zeelanders halverwege: "You've got some light there!"
(Yeah...leave it to the Dutch toch?)

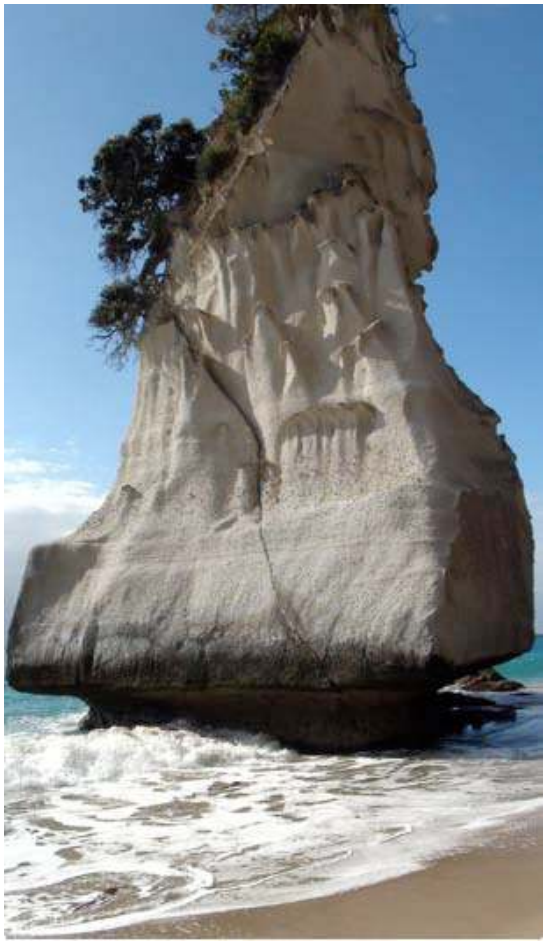

Daarna was het niet zozeer deelnemen aan, maar lol hebben met degenen die hun schepjes hadden meegebracht. Eerst in het donker wachten tot we bij laagwater om de rots konden lopen. Die zaklamp kwam goed van pas toen. En daarna bijlichten tijdens het graven, en lekker met je voeten in het warme zand genieten.

De volgende dag hadden we een bezoek gepland aan de 'Cathedral Cove'. Dat is een van Nieuw Zeelands fameuze locaties, waar vermoedelijk ook wel een film is opgenomen en waarvan je in alle toeristenfolders wel foto's van terugvindt. Vroeg opstaan dus, anders wordt het te druk om te genieten.
We waren er op tijd. Eerst een uur lang lopen over een mooi bergpad naar de juiste baai en daar aangekomen was onze reactie er weer een van: wauw! Wat een waanzinnig mooie plek is dit.

Als je al iets voorstelt bij de Stille Zuidzee zoals vermoedelijk iedereen dat doet: mooi witte stranden, palmbomen, warme zon, spectaculaire uitzichten... nou dit er is een die er mag wezen. Kijk zelf maar op de volgende foto's.

We hadden het strand om te beginnen bijna alleen en dat was geweldig. Zo kwam het letterlijk 'binnen'. Je voelt je even helemaal verbonden met moeder Aarde, met al het moois dat ze te bieden heeft, en ervaart dit als een geweldig geschenk dat op je pad komt.
Ook dit strand, voorbij de Cove zeg maar, is bij vloed ontoegankelijk en het kan zelfs gevaarlijk zijn omdat de doorgang dan onder water ligt en je dus door de branding heen moet. Dat is niet zonder gevaar. Bovendien is het er achterliggende strand tot aan de rosten net onder water. Niet doen dus. We kwamen hier op het perfecte moment aan: eb, en vroeg genoeg voor de massa's.

Later hoorden we dat dit strand in de zomer nogal een massa mensen aantrekt: met busladingen tegelijk worden ze op de parkeerplaats afgezet en zelfs parkeren is dan een probleem. Leuk is het hier dan niet meer, niet voor ons tenminste die van rust en stilte houden.
Het mooie van dit strand is dat het zichzelf reinigt. Handig toch!

Later deze dag hebben we wat aan schatzoeken gedaan en dat bracht ons bij Cook's Beach, ofwel daar waar Captain Cook landde, en waar Nieuw Zeeland ontdekt is door de blanken uit Europa.
Aziaten kwamen hier altijd al, Maori's, en daarvoor de Waitaha, leefden hier al, maar Nieuw Zeeland is dus 'officieel' ontdekt in 1769 door Captain Cook. Klinkt mooi toch op je CV?
Hij had overigens een mooie baai uitgezocht om te landen. Dat had uiteraard met z'n schip en onbekende wateren te maken om veilig te kunnen ankeren, en deze baai en het water ervoor ziet er veilig uit. Mooi ook.
Ik zal later nog wel terug komen op dat ontdekken van de ontdekkingsreizigers. Het houdt me bezig, en het heeft ook iets met Aneityum te maken, met de reden waarom vooral de blanke

mensen ergens heen gaan, op zoek naar avontuur uiteraard, maar ook op zoek naar rijkdommen. Wat motiveert mensen om nieuw land te ontdekken? Eén van die dingen is goud. Auntie Dawn, de eigenaresse van waar we nu zitten in Hot Water Beach, is een hele sympatieke vrouw en zij noemde op een bepaald moment dat hier vlakbij, vlakbij Cook's Beach ook, goud gedolven wordt. Deze regio heet Corromàndel en in op vele plaatsen hier wordt goud gevonden. Niet in supergrote hoeveelheden, maar groot genoeg mensen, grote bedrijven dus van over de hele wereld aan te trekken, om mijnbouw te starten.
Niet iedereen in Corromandel is daar blij mee. Waarom zou je goud moeten delven? Het ligt er

over 1000 jaar heus ook nog wel als wij het laten liggen. Wie wordt er beter van? Wat is de prijs die je ervoor betaalt, welke schade richt het aan aan het landschap, en aan de Aarde?
Ja... en hoor mij... als goudsmid...
Er rijden heel wat auto's hier rond met een sticker op hun bumper: No Mining in Corromandel!
Een actueel en hot politiek item dus hier.
Maar zoals gezegd... ik kom hier nog op terug.

Bedtijd hier. Jullie leven 10 achter achterop, al leef je altijd in het nu natuurlijk. Terwijl het hier tegen middernacht loopt hebben jullie net je lunch achter de kiezen: dan snap je het beter.
Morgen terug naar Auckland, nog 1 nachtje NZ en dan naar Vanuatu. Een paar dagen later naar Aneityum, maar voor die tijd komt er nog een update van ons voordat we een stilte inlassen, wegens 'omstandigheden' zullen we maar zeggen: geen internet op veel eilanden in de Stille Zuidzee.

Voor nu... geniet van de dag.

Liefs en groeten van ons tweetjes.

Wim en Marianne

Verslag 2 - Vanuatu

Hier dan ons allereerste verslag vanuit Vanuatu.

We begonnen deze dag met opstaan om 0400, want het vliegtuig zou om 0700 vertrekken. Geeuwend sta je dan klaar in de keuken van het backpackershotel, probeert iets achter je kiezen te krijgen, maar dat gaat allemaal niet van harte. Toch loopt alles op rolletjes, en ook vlotjes worden we afgeleverd op het vliegveld. Sta je daar, kijkend naar het departure-board... Na een tijdje zoeken naar het vlu
chtnummer komt de onvermijdelijke vraag: "Wat was het vluchtnummer ook alweer?"
"Uhh... iets met VU053 of zo."
"Dat staat er niet bij toch? Er staat trouwens helemaal geen vlucht bij naar Vanuatu om 0700 uur. Wel een om 0930."
Marianne gaat de map met uitgeprinte vluchttickets bekijken. Daar staat het toch echt: VU053 om zeven uur!
Pfff... dat klopt dus (stel je voor!), maar het nare gevoel dat er iets niet klopt blijft. De infobalie is de volgende logische stap. Daar blijkt dat dat vluchtnummer een dag of wat geleden was omgeboekt van VU053 naar NZ788 om 0930....
Uhh... Oo!
De volgende opmerking kan dan niet lang op zich laten wachten: "Dan hadden we net zo goed om 0700 op kunnen staan."
Maar goed, volgende keer moet je dus, of je nou een ticket hebt of niet, vlak voor de reis de vluchtschema's opnieuw uitprinten. Soms worden vluchten uitbesteed en krijgen een nieuw nummer mee, en een nieuwe tijd.

Het vliegveld van Port Vila, Vanuatu, is klein: 1 start- en landingsbaan dat ook als taxibaan gebruikt wordt. Het is net lang genoeg voor ons redelijk grote en volle vliegtuig. Mogelijk zijn de enige echt grote vliegtuigen die hier landen afkomstig van Nieuw Zeeland en Australië. Verder zijn er wat kleinere vliegtuigen te zien op dit vliegveld, geparkeerd in het gras, formaat Cesna, en iets dat het midden houdt tussen een Cesna en een mini-cityhopper. Ofwel... je krijgt het heerlijke gevoel aangekomen te zijn aan het eind van de westerse beschaving, net zoals Alaska dat heeft. Er gaan wat kleine vliegtuigjes naar de diverse eilanden en that's it. Wees blij dat je überhaupt nog kan vliegen en niet met de boot hoeft.

Alfred Bani, de man die bij het ministerie werkt, heeft ons enorm geholpen bij het binnenbrengen van de vele Akaija's, en de douane was zeer behulpzaam. Zijn aanwezigheid deed wonderen. We zullen wel wat moeten betalen, maar met zekerheid veel minder dan anders omdat de gift-Akaija's vrijuit gingen. Bovendien lijkt het erop dat we een geweldige zet gedaan hebben op die manier: Bani is namelijk niet zomaar iemand: hij is echt een autoriteit hier, iedereen kent hem hier en respecteert hem. En dat wij geen slimmigheidjes uithalen is goed voor zowel zijn als ons imago. En… hij is werkelijk een hele sympatieke man.
Wat er precies rondgegaan is over de Akaija weten we niet, maar het lijkt erop alsof veel mensen er al van gehoord hebben. Iedereen kent iedereen hier tenslotte.
Opvallend leuk was het lopen door de gang naar de douane… daar stond zowaar een lokale band Vanuatu songs te spleen alsof het een lieve lust was. Wat een heerlijk swingend en zwoel ritme, en wat een welkom krijg je zo: Geweldig!
En ze hielden niet eens hun hand op, want als redelijk ervaren toeristen in binnen- en buitenland merk je dat niets voor niets gedaan wordt. Je bent eraan gewend, maar went het nooit: altijd draait alles om geld. Maar nee hoor… gewoon heerlijk de binnenkomende toeristen verwelkomen! Nou… op deze manier lukt het ze prima om ons blij te maken.

Ons onderkomen is een eenvoudig motelletje van Janelle en Jack Dihm: Budget Travellers Motel. Het zijn enorm hartelijke en vriendelijke mensen. Weer een aanrader! (Tenzij je jezelf tot de yuppies recent en alleen 4-sterren hotels met bedienden om je heen wenst te zien). Dit is eenvoudig, maar alles is aanwezig, en de gastvrijheid maakt dat je je helemaal welkom voelt.
Ze zijn erg begaan de Ni-Van, de oorspronkelijke bevolking van Vanuatu. We hoorden van Janelle dat heel veel blanken hier neerkijken op de Ni-Van. Niet dat ze openlijk gediscrimineerd worden, maar zonder woorden kan er uit de houding en gedragingen wel degelijk blijken dat ze als minderwaardig behandeld worden. Janelle is juist het tegenovergestelde en ziet de potenties van deze mensen, die in niets minder zijn dat de blanken. Om maar één ding te noemen: sommige van hen spreken maar liefst 4 talen vloeiend. Daar kunnen wij dus nog wat van leren!
We hebben een uitgebreid gesprek gehad met lady Di (zoals wij haar noemen :-), die hier werkt en die ons iets heel bijzonders vertelde toen we over de gemeenschappelijke taal in Vanuatu aan de praat raakten: het Bislama. Tenslotte zijn hier meer dialecten dan eilanden, en dan heb je nog de Engelsen en de Fransen, die het met elkaar niet eens waren en nog steeds niet eens schijnen te zijn. Hoe dan ook: in 1986 besloten de oorspronkelijke bewoners, de Ni-Van, dat het welletjes was. De allang gewenste soevereiniteit werd een feit, de New Hebrides werd de Republiek Vanuatu en de mensen kozen hun eigen volkslied: Yumi Yumi Yumi.
Yumi is een woord uit het Bislama, het pidgin-achtige taaltje dat vooral uit verbasterde Engelse woorden is opgebouwd. In dit geval afgeleid van You en Me, ofwel Jij en Ik, en het betekent WIJ !
Lady Di zei dat YUMI voluit gespeld kan worden in het Engels als WHY YOU AM I (Y U M I), ofwel Waarom Jij Ik Ben.
En dan komen wij met de Akaija-Iloa: Wij zijn Eén - Ik Ben.
Kun je je voorstellen dat we kippenvel kregen toen we dit hoorden? En we waren amper een uur binnen…
Het hele lied gaat over Wij zijn de mensen van Vanuatu, Wij zijn broeders en zusters. Wij zijn gelukkig. Now we shall be One People.

Kijk voor de aardigheid op youtube: http://www.youtube.ug/watch?v=PXR5G-1L_aQ
En hier zijn de lyrics (nog niet vertaald in het NL)

We We We are happy to proclaim
We are the People of Vanuatu!
God has given us this land
This gives us great cause for rejoicing
We are strong, we are free in this land
We are all brothers.
We are happy to proclaim We are the People of Vanuatu!
We have many traditions
And we are finding new ways.
Now we shall be one People
We shall be united for ever.
We are happy to proclaim
We are the People of Vanuatu!
We know there is much work to be done
On all our islands.
May God, our Father, help us!
We are happy to proclaim
We are the People of Vanuatu!

`

We wensen hen van harte toe dat op de komende Olympische Spelen een van hun atleten een gouden medaille gaat winnen, zodat dit lied de wereld overgaat. En anders helpen wij wel een handje ☺

Alfred Bani (we mogen zijn naam voluit noemen) heeft ons zomaar heel Port Vila laten zien, te voet, en later met een auto. Hij leest ook deze updates en hij vermaakte zich al met de gedachte dat we zouden opschrijven wat hij voor ons bedacht had, de eerste uren in Vanuatu: samen met hem een uur lopen door de stad, moe en bezweet van de reis. Wat een gastheer. (What a host) ☺
Nou, maak je geen zorgen. Hij bood ons precies waar we al helemaal niet op gerekend hadden: een grote hulp, een rondleiding, een geweldige middag en een vriendschap voor het leven! Vanuatu heeft op ons nu al een onuitwisbare positieve indruk op ons gemaakt.

Een andere eerste indruk van Vanuatu is deze...
We hebben India meegemaakt, ik ook Indonesië... en zijn gewend aan kapotte straten, warm vochtig weer, snelle zonsondergangen en donkere enge straten. In India en Indonesië wil iedereen iets van je, en voel je je als toerist niet op je gemak. Hier zie je zo op het oog allemaal hangjongeren op straat, zittend en staand op auto's, in achtertuinen, zonder haast ogenschijnlijk zonder doel. Maar schijn bedriegt. Iedereen slentert hier, doet rustig aan, maakt zich niet druk, past zich aan aan de omstandigheden, let niet echt op de klok en heeft altijd tijd voor een praatje tussendoor, en het meest opvallend van alles: men begroet zo'n beetje iedereen, en altijd is er een glimlach op het gezicht! En niemand wil iets van je: geen gebedel, geen gehandel, geen argwanende blikken... alleen vriendelijk zijn naar elkaar! En dus voelden wij ons, ook zojuist in het pikkedonker op verlaten straatjes op weg naar de plaatselijke chinees, helemaal veilig.
We geloven het echt en Wikepedia heeft gelijk... voor de tweede keer uitgeroepen: in Vanuatu wonen de gelukkigste mensen op Aarde.
En waar is dat dan? Ja... ergens in de Stille Oceaan... een groepje eilanden waar bijna niemand ooit van gehoord heeft: Vanuatu?
Eigenlijk is met deze ontdekking onze missie nu al geslaagd en kunnen we terug naar huis ☺.

Ik zou nog veel meer willen schrijven, maar moet stoppen nu. Het is laat, het onweert buiten, we zijn moe, en ik moet ook nog zien dat ik alles dat ik nu schrijf zie te vertalen in het Engels. Later thuis wordt het verslag wel wat uitgebreider en zorgvuldiger van opzet.

Maar ga er vanuit: wij hebben alweer een geweldige dag meegemaakt.

Het volgende verslag komt pas over enkele weken, want morgen gaan we naar Aneityum. Daar is geen internet, geen telefoon (niet voor ons tenminste) en heel veel andere luxe is er niets of heel weinig. Wat er wel is... dat horen jullie over enkele weken.

verslag 3 Het Belang van Aneityum

Begin mei 2012

Hallo Allemaal, Eindelijk… we zijn weer in de lucht na 3 weken radiostilte. We hadden geen internet, en vaak zelfs geen electriciteit, want we waren echt ver weg. Sommige mensen begonnen zich al ongerust te maken. Toch kannibalen?
Laten we gelijk beginnen met de hamvraag: Is onze Akaija-missie geslaagd?
Maar… laten we nog even wachten met het antwoord :-)

De vlucht naar Aneityum: wat een geweldig gevoel geeft het je als je jaren continu gewerkt hebt aan het Akaija-project, dat alles met Aneityum te maken heeft, en tenslotte zie je dat eiland in z'n geheel door het raampje van het vliegtuig liggen. En een paar minuten later land je dan op een grasstrip op een atol vlak voor de kust van het hoofdeiland.
Na aankomst op Aneityum zelf was het slechts honderd meter wandelen naar ons onderkomen. De zuidelijke baai van Aneityum (op de foto in de verte) is waar het belangrijkste dorp ligt: Anelcauhat. Denk daarbij aan een verzameling hutten en huisjes en wandelpaden er tussen in, want auto's zijn daar niet. We liepen achter het schoolgebouw langs, naast de ruïnes van wat eens de grootste missiekerk van het zuidelijk halfrond is geweest, naar het guesthouse van de school, dat al in gereedheid gebracht was. Binnen, na enkele minuten al, ontmoetten we de enige juiste persoon: Ruben, een van de storytellers op dit eiland, de man die ik hoopte te spreken te krijgen, al meer dan een jaar geleden. Het is toch niet geloven! Bovendien is hij ook een 'holy man', iemand die de oude tradities van (groot)vader op zoon heeft meegekregen. Ruben is de holy man van het 'zuiden'. We hebben hem leren kennen als 'Ruben', maar de naam die hem gegeven is, is Neriam Tamathui, en zo wil hij graag gekend worden. Voor de leesbaarheid in het Nederlands houden we het echter nu bij 'Ruben'.

Een van de allereerste vragen die Ruben ons

stelde was een hele gevoelige: “How Christian are you?” (Hoe christelijk zijn jullie?). Voor die vraag waren we beducht, want reeds maanden geleden werden we dringend gewaarschuwd door een vrouw, wiens oom dominee is op Vanuatu, om heel voorzichtig te zijn, omdat Vanuatu als geheel erg christelijk is. Tenslotte brengen we iets naar buiten dat geïnspireerd is vanuit het Hiernamaals en er is een pentagram te zien in de Akaija… Om de een of andere reden wordt dat door de christelijke gemeenschap in Nederland afgekeurd, want zelfs ‘onze’ Nederlandse gieterij op de Veluwe wilde om die reden geen opdrachten meer van ons aannemen, waardoor we uit moesten wijken naar Duitsland om aan de vraag en kwaliteit te voldoen.
Dus wat zeg je op zo’n moment? We wisten op dat moment niet waar Ruben precies en stond en na enig aarzelen antwoordde ik naar waarheid: “We verwerpen niet alles dat in de kerk verteld wordt… maar we accepteren ook niet alles.” Dat antwoord had zelfs een politicus niet beter kunnen verwoorden, want hij begon te lachen en het ijs was gebroken.
Het is dus werkelijk fantastisch dat we juist hem als eerste ontmoetten. Wat blijkt nu… er is al langere tijd sprake van bepaalde, sluipende veranderingen op dit eiland die met de westerse invloeden te maken hebben. Het gevaarlijkste aspect hiervan is dat ‘men’ vanuit de regering probeert hier een bestuurssysteem op te zetten naar westers model.

De basis in het leven op dit eiland is werkelijk ‘Wij’. De mensen zijn open naar elkaar, leven zo vrij, dat men zelfs in staat zou zijn met elkaars partner te leven, in de wetenschap dat het goed is. Niet dat dat gebeurt (hoewel, dat weten we niet), maar we hoorden dit vertellen door Richard, die reeds ingewijd is in het Akaija verhaal. (Hij is de zoon van de andere holy man, die van het noorden). De vriendelijkheid tussen de mensen hier is zo duidelijk dat je je hier helemaal veilig voelt. We kunnen de deur van ons onderkomen gewoon openlaten. Niemand zal het in z’n hoofd halen iets weg te nemen. We hoorden van zeezeilers dat dit opmerkelijk is, want zij zijn reeds op vele eilanden in de Pacific geweest en moesten soms zelfs hun boot dag en nacht bewaken. Er is sprake geweest van verkoop van Mystery Island, dat nu onbewoond is, maar dat bij Aneityum behoort. Bepaalde mensen van buiten Aneityum zagen het wel zitten om hier een toeristisch paradijsje van te maken, met mooie bungalows voor toeristen. En inderdaad… vanuit commercieel oogpunt is Mystery Island een buitengewoon mooie locatie. Maar je haalt dan wel iets naar je toe dat grote gevolgen heeft. Eenmaal verkocht zou het maar zo kunnen dat het eiland t.z.t. overgenomen wordt door nog grotere projectontwikkelaars en dan is de bouw van een hotel niet ondenkbaar. Geweldig toch? Massa’s toeristen komen naar Aneityum, brengen deviezen hier naar toe.
Je ziet het zo voor je: zeilbootjes voor de kust, speedboten, jetski’s, snorkelaars en toeristen die tegen betaling een parasol met een paar vierkante meter strand huren om de hele dag zonnebrand op hun lijf te smeren. In Anelcauhat kan een boulevard aangelegd worden met casino’s, nachtclubs, bars en restaurants. Mystery Five O. De mensen van Aneityum hebben

hier gezamenlijk hun veto over uitgesproken: geen verkoop van land, niet van Mystery Island, en ook niet van grond van Aneityum zelf. Want… grond kun je niet kopen. Herinner je je nog de speech van Chief Seattle? Hij sprak over de blanke hebzucht om grond van de indianen te kopen en zijn antwoord daarop was zoiets als 'Hoe kun je de grond bezitten? Hoe kun je de sprankeling van verre uitzichten verkopen? Wij zijn deel van dit land."
e grond op dit eiland is niet in bezit van wie dan ook. De mensen wonen hier en bouwen een huis ergens wanneer de regiochief daar toestemming voor geeft. Wat via gelddonaties van Nieuw Zeeland en Australië geprobeerd werd te bereiken was het volgende… Er werd en wordt veel geld gepompt in Vanuatu, ook voor Aneityum dus. Op een bepaalde dag kwamen er functionarissen die op Aneityum grenzen wilden bepalen, een kadaster-systeem opzetten. Wat zijn de grenzen van een dorp? Waar begint de volgende regio, en wie wordt er vervolgens aangewezen om die regio te besturen? Dat was een van de verborgen agenda's achter het geld. Dit is een grondeigendoms-model, en het lijkt prima in orde. Niets mis mee toch? Maar net op tijd doorzagen de chiefs van Aneityum de bedoeling erachter. De regiobestuurders zouden dan onafhankelijk van elkaar contact hebben met hogere overheden, geld ontvangen of afspraken maken over het beheer van hun gebied. Zou er iets waardevols gevonden of gepland worden in een bepaalde regio, dan zou de rest van het eiland daar niets meer over te vertellen hebben. En de macht wordt zo van het volk overgeheveld naar een overheid die van buitenaf het eiland bestuurt. Voor de geldschieters uit het buitenland die de overheid met dat geld kunnen manipuleren, heel handig, want ze hebben te maken met een beperkt gezag dat makkelijk te manipuleren is. Ik weet dat vanuit het Westen vele middelen toegepast worden om derdewereld landen te overheersen, maar deze 'verdeel en heers'-truck kende ik nog niet.
Er bestaat een bepaalde bestuursstructuur op dit eiland die uniek is voor Vanuatu. Het eiland is ingedeeld in de vorm van het Great-Circle knooppunt van de Akaija… Ja, dat lees je goed. Ruben heeft voor ons de indeling van Aneityum getekend, met de verschillende regio's, waar de chiefs of opperhoofden zich bevinden, en hoe via hen het bestuur verdeeld wordt naar de bevolking toe. Die indeling is heel bijzonder en gek genoeg zie je daar een symbool ontstaan dat opvallend veel overeenkomst heeft met de Great Circle-knooppunten waar Aneityum er 1 van is. Zie rechts. We vroegen hoe Aneityum ligt, waar het Noorden is, in de hoop dat de Akaija-Iloa en Aneityum's indeling over elkaar vallen, en zelfs die uitlijning blijkt precies te kloppen. Ruben tekende dit model vanuit zijn hoofd, en pas nadien zagen we plotseling de overeenkomst met Great-Circle-knooppunt. Gezien alle andere 'toevalligheden' in de afgelopen jaren weet ik dat ons hier belangrijks getoond wordt dat duidt op een groter geheel, maar hoe dat in elkaar zit zal in de toekomst hopelijk duidelijker worden.

Dat waar we mee aankomen, de Akaija en de boodschap erachter, heeft zoveel indruk gemaakt op de mensen met we nu in contact zijn dat Ruben nu bezig is de verschillende chiefs te benaderen en over ons te vertellen. Deze mensen krijgen de beschrijving van de Akaija te lezen, en ook de folder met veel plaatjes waarbij Aneityum centraal staat, waarbij Gaia's Ring of Oneness (de Great Circle) in het kort uitgelegd wordt. Die folder heb ik op aanraden van mijn moeder in elkaar geflanst vlak voordat we vertrokken. Plaatjes zijn sneller te begrijpen tenslotte. Die komt nu uitstekend van pas. Geweldig idee. Thanks ma :-) ! We snappen nu

waarom het in het verleden zo vaak fout gegaan is bij contacten tussen blanken en de inheemse bevolkingsgroepen (tribes) overal ter wereld, ook op Aneityum. Je kent vast wel een oude film of boek (neem b.v. Daktari) waarbij de lokale medicijnman gepasseerd wordt door een blanke onderzoeker die bepaalde dingen op eigen houtje gaat 'doen', wat dat dan ook is. Zo'n situatie speelt hier ook. We begrijpen nu waarom er op Aneityum geen geocaches liggen. Dat doe je gewoon niet! Blanke bezoekers komen in principe al niet verder dan Mystery Island, en de paar die wel verder komen blijven in het algemeen in Anelcouhat. Uit jezelf het binnenland intrekken over de smalle paadjes wordt opgemerkt en indien daar geen toestemming voor gegeven is door de betreffende chief, dan gaat er iets fout in de verstandhouding.

Ruben weet dat uiteraard en hij heeft ons aangeraden met (bijna) niemand te praten over de Akaija, totdat hij de juiste mensen heeft voorbereid en geïnformeerd. Hij volgt de weg die je moet afleggen om iets voor elkaar te krijgen. In elk stadium kan een chief 'nee' zeggen en dan stopt het daar. Tot zover is dat nog niet gebeurd en dat op zich vinden wij heel bijzonder. De bedoeling is dat we volgende week met Ruben en Richard in een boot met de klok mee om het eiland varen (je rechterschouder hoort naar het eiland te wijzen als je erom heen vaart) en verschillende plekken gaan bezoeken die van belang zijn voor ons begrip van dit eiland.

Onderwijl is er natuurlijk wel een geruchtencircuit op gang gekomen. Ruben en Richard vertellen tijdens de dagenlange(!) gesprekken met ons soms terloops dat mensen vragen beginnen te stellen: Wat moeten die twee daar? Waarom praten ze hele tijd met Ruben? Nieuwsgierigheid dus, en ook wat wantrouwigheid. Ruben is tenslotte wel een storyteller en een holy man, en staat daarom in hoog aanzien. Dit nieuws is dus echt als een bom ingeslagen, maar Ruben zorgt ervoor dat die bom geen verwoestend gat achterlaat, maar op gepaste wijze zijn energie afstaat.

Al vele malen hebben we horen vertellen dat we precies op het juiste moment komen. Volgende maand namelijk gaat Ruben het hele eiland rond om iets in gang te zetten dat sinds de komst van de blanken 170 jaar geleden afgebroken of verdwenen is. Het bestuurssysteem moet weer hersteld worden. Dat is nu weliswaar functioneel, maar de regio's zijn ontvolkt en het merendeel van de mensen woont in Anelcouhat. Nu de bevolking eindelijk weer groeit (inmiddels meer dan 1000 zielen) moeten de mensen van de diverse tribes die nu allemaal in Anelcouhat wonen horen weer in hun eigen regio's gaan wonen. Maar dan moeten ze dat wel willen en de chiefs moeten daar toestemming voor geven. Dan wordt het eiland weer op de juiste manier bevolkt. En dat heeft weer effect op de energie van het eiland voor de mensen. Dat klinkt zweverig, maar laat ik dit uitleggen. Het is kort gezegd: toegepaste Heilige Geometrie. In het groot is Aneityum verdeeld volgens een bepaald patroon, dat past in de energielijnen van de Akaija-Iloa. Dat patroon is het bestuurssysteem van Aneityum. Het heeft daarnaast ruwweg de vorm van een soort boot. Diezelfde ceremoniële schaal

vorm is weer terug te vinden in de opbouw van elk dorp, dat in diezelfde vorm is opgezet. Op nog kleinere schaal vindt je die indeling terug in de traditionele huizen, niet als bootvorm, maar dan in de opbouw van de belangrijkste steunlatten en hoekpalen. Diezelfde bootvorm wordt ook weer gebruikt tijdens ceremonies, als er b.v. een overeenkomst bezegeld wordt, en de partijen drinken dan uit deze kom in de vorm van de boot. Dat mechanisme, van groot naar klein, heeft een bepaalde naam die ik nu niet weet, maar ik weet wel dat op deze manier de energie van het universum trapsgewijs naar de mensen toe wordt gebracht in alle aspecten van het leven. Door in het klein a.h.w. het universum na te bouwen ontstaat er resonantie mèt het universum. Tenslotte is ons lichaam ook een weerspiegeling van het universum. Lees daarvoor, mocht je geïnteresseerd zijn, Drunvalo Melchizedeks boeken 'Geometrie van de Schepping'.

Omdat wij dit herkenden en in een groter verband weten te plaatsen, konden we Ruben en ook andere mensen inlichten over het belang hiervan. Er komen namelijk steeds meer huizen naar westers model: vierkant frame van hout met houten, stenen of golfplaten muren en dak. Die vierkantie vorm is gebaseerd op commerciële (efficiëncy) redenen, omdat dat makkelijker bouwen is, en dat hebben we weer geleerd van de Romeinen die op hun beurt die ideëen weer van een andere bron hebben, maar laat ik daar nu verder niet op ingaan. De mensen die eerst in een traditioneel huis woonden voelden zich in de nieuwe behuizing niet zo goed als voorheen, maar snapten niet waardoor dat kwam. Ik had ditzelfde verschijnsel al gelezen in het boek 'Black Elk Speaks', waarbij deze Indiaanse heilige man over hetzelfde klaagde: de westerse huizen halen onze kracht bij ons weg. De Indiaanse wigwams (al is dat slechts één van de indiaanse bouwvormen) en hun dorpen doen nl. hetzelfde: ze werden gebouwd volgens universele wetten, waardoor ze levengevend zijn. Westerse huizen doen dat niet, maar nu, met de komst van Feng Shui, begint dat weer terug te komen. Het probleem alleen is dat de mensen op Aneityum deze kennis voor een deel zijn kwijtgeraakt en niet meer precies weten waarom ze dingen op een bepaalde manier doen, wat het belang ervan is. Ze draaien dus op automatische piloot, en zolang ze dat blijven doen zijn ze kwetsbaar. Al lijkt het erop dat Aneityum minder kwetsbaar is dan vele andere derde wereld (ei)landen. En al weten wij het uiteraard ook niet precies, toch kunnen we ze een zetje in de richting van het herontdekken van hun eigen roots geven, juist omdat deze kennis in het Westen nu weer aan het terugkomen is. De Akaija komt werkelijk als geroepen. Traditioneel huis Aneityum Dat herstellen van het oude bestuurssysteem is een delikate kwestie die al 26 jaar voorbereid is.

De druk van de westerse invloeden zoals moderne bestuurssystemen is nu zo groot dat dit niet langer kan wachten. Het kan dan verschillende kanten uitgaan, een geheel westerse richting, of een meer op de oude leest geschoeide richting, of… en dat is Ruben's plan: het beste van 2 werelden met elkaar combineren.

De complicerende factor hierbij is het christelijk geloof, dat westers georiënteerd is. Laat ik dat uitleggen… Het christendom zoals wij dat kennen in Europa is totaal tegen spirituele

zaken. Helderziendheid, hekserij, en uiteraard ook symbolen zoals het pentagram, zijn taboe. De missionarissen hier moesten het een ander accepteren, of ze beschouwden dat als een meerjaren plan ('dat krijgen we er later nog wel uit'). Dat leven met de spirits is hier helemaal niet uitgeroeid. Het is totaal geïntegreerd in hun leefwijze. Er zijn zelfs afspraken over gemaakt. Er mocht b.v. een kerk gebouwd worden (we wonen pal naast de ruïnes van de grootste). Maar die kerk is tot 3x toe afgebrand. Waarom? Wel, de afspraak was dat zij hun traditionele bestuurssysteem en overige tradities mochten behouden. De kerkbestuurders gingen daarmee akkoord, maar leefden er niet naar en probeerden mensen op allerlei manieren van de tradities af te brengen. Ergo… de kerk brandde tot 3x toe af. Vandaar dus: het pentagram baart niemand hier zorgen, ook de christelijke mensen niet. Dat is in Nederland en de rest van Europa wel anders.

Vanuit die achtergrond maakt juist het feit dat Linda, als spirit zeg maar, de Akaija heeft doorgegeven, op de mensen veel indruk. Dat is belangrijk voor hen. Het is doorgegeven door de spirits, de voorouders. Niet dat ik Linda als een voorouder zie natuurlijk (dan voelt ze zich nog ouder dan ze bij leven al deed, haha), maar je begrijpt me wel.

Niet iedereen zal weten waar ik het over heb als ik de leefwijze van Anastasia erbij haal. Anastasia is een vrouw die door de Russische schrijver Vladimir Megre beschreven wordt als een soort lerares voor het mensenras. Zij leert dat als je als mens een werkelijke thuisbasis hebt, een stukje Aarde waar jij bent geboren en opgegroeid, dat dus helemaal verbonden is met jou, en als je geboren wordt vanuit liefde, en in liefde wordt grootgebracht, in harmonie is met de natuur, dan kun je je totale kracht ontplooien, dat waartoe de Mens bij geboorterecht in staat zou moeten zijn, maar waar wij in het Westen maar een fractie van benutten. Dan is een kind ook veel sneller volwassen en veel intelligenter, waarbij de intelligentie verbonden is met het hart. En juist dat ontbreekt in het westen. Welnu… het lijkt erop dat deze mensen dit 'leven'. Ik vertelde Ruben hierover en hij begon te lachen en te knikken. Hij had nog nooit van Anastasia gehoord, maar begreep direct wat ik probeerde uit te leggen. Die 'kracht' snapt hij ook en hij is daar altijd mee bezig. "Ja, zo is het," liet hij weten. De mensen op Aneityum hebben hun eigen grond, leven met de natuur, hebben liefde voor elkaar en vertrouwen elkaar, en voelen zich hier helemaal thuis. Als de kinderen naar school geweest zijn en ze voor hoger onderwijs naar Port Vila gaan, dan keren ze vaak weer terug naar Aneityum, omdat dit eiland hun thuis is. Vaak is dat anders in derde wereld landen, en verdwijnen de intelligenste mensen naar elders, waar ze meer kunnen verdienen.

Aneityum is binnen Vanuatu heel belangrijk, en we begrijpen nu waarom. Weet je trouwens dat Vanuatu bijna 'Akaija Umaj' had geheten? Toen de soevereiniteit in 1980 een feit werd moest er een naam komen. 'Akaija', met 'wij allemaal' en Umaj ('van ons') als betekenis was de kandidaat, maar uiteindelijk werd er gekozen voor een aantal letters die afkortingen zijn. Gelukkig is het wij-gevoel toch in het volkslied gekomen met 'Yumi yumi yumi'.

Belevenissen

Hopelijk willen jullie ook iets van onze belevenissen horen. We zijn even helemaal terug naar basics. Laat ik teruggaan naar het moment dat Ruben ons kwam uithoren over de Akaija net nadat we aangekomen waren…
Terwijl Ruben even weg was om na te denken en het eerste nieuws ergens te vertellen, overlegden we met onze buurman over het eten. Ons onderkomen is namelijk nogal… basic. Een onnadenkende toerist zou makkelijk kunnen roepen 'wat een donker hok… moet ik hierin slapen?' Maar goed kijkend was het juist met heel veel liefde aan kant gemaakt en opgeruimd. Wat staat er dan zoal? Nou, een plank langs de muur, laag bij de grond met een potje suiker, zout, 2 borden, bestek. Daarnaast een grote plastic karaf met water, een gasstelletje, een houten tafel met akelig rechte stoelen, en een bosje vers geplukte bloemen op tafel maken het geheel gezellig. De ramen zijn houten luiken die met een losse stok opengehouden kunnen worden en er zijn 2 slaapkamertjes met houten bedden en, gelukkig, muskietengaas. We moeten zelf koken, en daar hadden we niet op Back to Basics gerekend. Prima natuurlijk, maar wat dan? Aelankaebis is het Bislama-woord voor eilandgroente, dat van alles kan zijn.
Onze buurman Jona neemt ons mee de tuin in en legt uit wat we kunnen plukken en hoe we het klaar kunnen maken. Even onderdompelen in een dun laagje kokend water. Goed… moet kunnen toch? Maar dan hebben een soort groffe spinazie. En de rest dan? Dat is er niet. Waar plukken we dat? Boter, melk, kaas, kruiden, brood, koekjes, muesli, en cornflakes zijn kennelijk westerse dingen die hier niet gewoon zijn. Misschien wel heel erg gezond, maar… Jonathan neemt ons mee naar de plaatselijke 'shop'. Straten hebben ze hier niet. Auto's ontbreken hier, dus de straten zijn paadjes waar mensen lopen, die mogelijk een paar jaar later anders lopen. Die paadjes volgen de ruimte tussen de huizen, die vaak van natuurlijke materialen gemaakt zijn, en als zo'n huis verdwijnt, verlegt het wandelpad z'n route, omdat dat korter is. Dat is de natuurlijke gang van zaken. Iets dat wij totaal vergeten zijn. De 'shop' is ook nogal basic… een luikje met daarachter een donker hok, waar bij nader inzien vaag wat

importrijst uit China, en crackers en uien en zo nog een paar zaken te zien zijn. We rekenen af met wat Vatu-biljetten, en alles wordt door de eigenaar achter het luik in een vaker gebruikt kartonnen doosje gestopt, wordt er vervolgens weer uitgehaald en heel rustig opnieuw ingedeeld. Wederom kan het deksel niet dicht. Hadden wij gelijk al gezien, maar vooral niet mee bemoeien, we willen niemand beledigen. Dan maar zo, en het doosje gaat onder de arm mee. Nu hadden we uien, aelankaebis (verbasterd 'island cabbage')… en rijst. O ja… en super droge ontbijtcrackers. Misschien was er wel meer in die shop, maar je spreekt de taal niet, kunt niet zien wat er ligt, er staat iemand achter je te wachten en je voelt je vreselijk opgelaten. Kennen jullie dat gevoel niet? De rest was er niet, of hadden we niet bedacht dat we ook nodig konden hebben. Dit overviel ons nogal vanwege die plotselinge overboeking. Wisten wij veel waar we in terecht zouden komen? We wisten wel dat het basic zou zijn, maar deze onverwachte wending maakte het allemaal alles wel héél basic. Maar we hadden ons geestelijk goed voorbereid en waren en zijn bereid ons totaal aan te passen, in alles mee te gaan, en gewoon wel zien waar we uitkomen. Bij nader inzien maar goed ook, want met zekerheid zullen een heleboel mensen gillend weglopen, verlangend naar luxe, westerse verwennerij en al was dies meer zij. De rijst was zo gekookt op het gasstel en een paar blaadjes van de aelankaebis hadden we ook zo ondergedompeld in kokend water. Maar te lang ondergedompeld, want sommige waren al slijmerig geworden. Zó snel dus. En terwijl de rijst op staat komt Ruben binnenwandelen. Hij had nagedacht over alles dat we hadden verteld en getoond, en was kennelijk tot de conclusie gekomen dat wij te vertrouwen zijn en dat het verhaal van de Akaija

klopt… Vervolgens ontstaat er een gesprek dat zo interessant is voor ons alle drie dat ik na een half uurtje het gas maar uitdraai. Uren later, als Ruben weg is, proberen we nog iets in elkaar te draaien met wat we hebben: droge gesnipperde uien, kleffe koude rijst en overgare oude aelankaebis. Ach… suiker maakt van kleffe rijst rijstebrij en met een paar koekjes van thuis opgediept uit de rugzak erbij mopperden we niet. Kamperen kende ik wel, maar kamperen in de tropen zonder daarop voorbereid te zijn is toch anders. Het is een rare mix van rimboe-lifestyle en westerse luxe. Zonnepanelen geven een beetje licht, net genoeg ook om de laptop soms op te laden, of de zekering te laten klappen :-). Een muskietennet over het bed komt goed van pas. Muskieten zijn hier de echte plaagbeesten. Gelukkig is hier geen malaria. Giftige spinnen en slangen heb je hier gelukkig niet. Wel akelig grote megamotten die plotseling je hut komen binnenvliegen en een enorm metalig geluid maken en overal tegen aan knallen. Lange voelsprieten. Het leken wel kunstmatige metalen vliegdingen, zo raar was dat geluid. Marianne zag de eerste gelukkig niet en ik kon er zo hoog niet bij, dus liet hem maar zitten en zei niets. Ik vermoed dat de megamot via het dak bij onze buurtjes terecht is gekomen, want een uurtje later hoorde ik de buurman ineens enkele keiharde klappen geven tegen het dak, toen tegen de wand en tenslotte op de grond. Een deur ging krakend open, het geluid van een bezem en dat was dat. Megamot over en uit. Dat doe je er dus mee. Marianne wordt helemaal lek geprikt door de muskieten en ander tuig dat hier rondzweeft. De bulten zijn groot, maar gelukkig kan ze er redelijk goed mee overweg. Ik merk er niet al teveel van, een paar bultjes, verder niet. Mijn probleem is dat ik niet tegen het eten van hier kan. Wel tegen het fruit, maar niet tegen alles dat uit de aarde komt, zoals tarot en maniok. Zal ook wel een reden hebben.

De volgende ochtend: douchen. We hadden verwacht een emmer met gaatjes boven ons aan te treffen. Dat leek ons al vrij basic. Niet dus. Buiten is een optrekje van wat golfplaten en een dunne doek als deur. Op de grond ligt scherp koraalgrind. Er hangt 1 emmer aan de muur en staan 2 emmers op een betonblokje op het grind en er is een waslijn. Er is ook een plastic bekertje. Erg handig. Ergens op het grasveld buiten is een kraan. Ofwel… doe je best, je komt er vast wel uit. Ondertussen is de school begonnen. We zitten tenslotte achter de school in het guesthouse, maar vanuit de ramen hebben de kinderen prima uitzicht over het grasveld en dus ook op onze 'douchecabine'. Ben benieuwd wat Gamma hiervoor rekent. Ze zijn aan het zingen en in een andere klas wordt de tafel van 8 opgezegd in het Aneityumees. Of zou het de tafel van 9 zijn? Geen idee. Vanuit de douche kunnen wij de school prima zien door het kleed heen. Zouden de leerlingen ons ook kunnen zien? Enfin… niet op letten. Ook niet letten op het scherpe grind onder je voetzolen en de volgende keer sandalen aandoen. Net nadat we klaar zijn komt Ruben ons opzoeken. Ontbijten doen we dus niet aan… geen tijd meer voor. Ruben heeft zoveel te vertellen en te vragen dat we nergens meer aan toe komen in de komende elf dagen.

Kort gezegd komt het erop neer dat Aneityum enkele interessante locaties herbergt die wellicht met de Akaija te maken hebben: heilige plekken. Op dit moment kunnen we hier verder niet op ingaan. Dat komt later, misschien. Hij wil ons er een aantal van laten zien waar we dan een aantal

dagen voor van huis zullen zijn. Deels per boot, deels te voet, deels langs het strand, deels de bergen in. Het wordt dan overnachten op het strand of in een traditioneel dorp. De toestemming voor het bezoeken van de verschillende sites moest eerst komen van de chiefs, maar dat is intussen geregeld en terwijl ik dit schrijf zijn we voorbereid om de volgende ochtend op stap te gaan. Er zijn afspraken gemaakt, benzine geregeld, voorraden ingeslagen en plannen gemaakt. Wat intussen ook geregeld is, is dat het nieuws over de Akaija over het eiland verspreid mag worden. Er zijn enkele bijeenkomsten geweest, te beginnen met de chiefs en de districtshoofden, en nu ook met andere mensen. Als we, meestal met Ruben, ergens lopen, worden er dus vragen gesteld, heimelijke blikken uitgewisseld, prijzende opmerkingen gemaakt, soms ook niet gereageerd, maar meestal is het uitwisselen van oogcontact voldoende om een lach te doen verschijnen.

Maar niet alles is mooi wat we tegenkomen. Het omgaan van de mensen met dieren hier valt ons soms zwaar. Niet dat wij in Nederland zo'n lichtend voorbeeld zijn met megastallen voor onderhand elk type 'productie-eenheid', zoals de dieren die ons hun leven geven dankbaar genoemd worden. Maar ook ik maakte me hierin schuldig aan iets dat me 's nachts wakker hield. Ik liep vandaag langs het strand om snel even iets op te halen, terwijl Marianne en Ruben wachtten. Iets verderop hoorde ik ineens een hond heel hard janken en mijn richting uit komen, mij aankijkend voor hulp of op zijn minst een beetje aandacht. Er zaten wat donkere jongemannen op het strand en een van hen gooide een steen naar de hond. De vorige steen was kennelijk raak geweest waardoor de hond zo hard jankte. Ik hield in m'n hoofd dat ik niemand tegen het hoofd wilde stoten om niets in gevaar te brengen, maar eigenlijk was ik gewoon bang een mogelijke confrontatie aan te gaan, en zo verraadde ik de hond die mij om hulp kwam vragen en ik deed niets, haalde hem zelfs niet aan. Daarover nadenkend valt het me nu zwaar naar mezelf te kijken. Een gemiste kans.

Uiteraard hebben we ook (wat) tijd voor onszelf gehad en 2 keer een mooie wandeling kunnen maken langs het strand. Wat we nu ook hebben meegemaakt is het cruiseschip. Eens in de zoveel dagen komt er een cruiseschip voor anker liggen in het rif. Lifeboats droppen dan honderden toeristen op Mystery Island (waardoor Aneityum daarvan gevrijwaard blijft), en de eilandbewoners zijn daarop voorbereid met allerlei stalletjes, opgesteld in de vorm van, alweer die boot! We snappen nu het geklaag van de toeristen dat ons via internet voor onze reis ter ore was gekomen. Import-kitsch uit Indonesië!! Mooi om te zien, maar overal hetzelfde. Wat de toeristen willen is originele kunst van de eilanden. Nou, vergeet het maar als je uit Nieuw Zeeland of Australië komt: natuurlijke producten mogen die landen niet in. Geen organische producten (schelpen, bamboe, hout, etc etc), ofwel… alleen plastic en textiel. Dus wat vragen de toeristen steevast als ze iets zien: "Is this original?" Teleurgesteld lopen ze

daarom in single file langs de stalletjes en kopen bijna niets. Uiteraard moet je geen zaden, grond en planten Australië binnenbrengen, maar gebeeldhouwde houten voorwerpen en schelpen, dat kan toch wel?! Kook alles desnoods uit en lak het om eventuele bugs te pas af te snijden.
Wat wel goed loopt is de kanibalenpot. We kennen nu de mensen die die pot bedienen, en het zijn acteurs van de bovenste plank, zien er perfect uit ook. Zie foto… Joël, de oudere man op de foto, vertelde me dat zijn overgrootvader John Geddie, de eerste missionaris, heeft verwelkomd op Aneityum.
Een andere activiteit die goed loopt is het opmaken van rasta-haar van toeristen, massages, gezichtsopmaak en wat andere actieve dingen waar mensen geld voor willen geven. De Mystery Island Band speelt traditionele muziek en op mijn verzoek hebben ze voorzichtig een ingehouden versie Yumi Yumi Yumi gespeeld. Ik geloof dat ze dat wel een goed idee vonden, want nadien waren ze erover aan het overleggen. Bij deze muziek moet ik even iets rechtzetten. Er wordt o.a. gespeeld op een bamboe-instrument, een soort grote panfluit in horizontale positie, maar dan als slaginstrument. Dat instrument wordt elders nu aangeprezen en verkocht als zijnde afkomstig van een Futuna, een eiland ten noorden van Aneityum, maar Ruben verzekert mij dat het oorspronkelijk van Aneityum afkomstig is. Niet vergeten dus.

Leuk is dat wij ons nu geen toeristen voelden, maar door Ruben over Mystery Island rondgeleid worden als researchers. En in feite zijn we dat nu ook… we komen zelfs niet toe aan vakantie houden, maar zijn continu bezig om gedachten uit te wisselen, samen met Ruben dingen te regelen, ons voor te bereiden, of gewoon uit te rusten omdat het even nodig is in deze vochtige warmte. Maar we keken wel heel verlangend naar al die toeristen die in het turquiose blauwe water aan het zwemmen waren. We hadden zelfs onze badkleding niet bij ons… wheeehh :-((Het Akaija-verhaal is dusdanig belangrijk voor Aneityum dat het voor vele mensen een geschenk uit de hemel is. Ruben sprak vandaag een pastor, een christelijke man dus, maar een die ook zeer begaan is met het originele Aneityum. Die man had een maand geleden een lokatie herontdekt in het binnenland waar heel vroeger iets belangrijks gebeurd is. Enkele jaren voordat(!) Jezus geboren werd heeft volgens de overleveringen een vrouw op deze plek verteld dat Jezus zou gaan worden geboren in Bethlehem, en gebruikte daarbij precies deze benamingen “Jezus” en “Bethlehem”. En ten tijde van de geboorte van Jezus is er 3 dagen een ster te zien geweest boven Aneityum, zelfs overdag. Toen heeft zij verteld dat Jezus nu geboren is. Dit is niet zomaar een overlevering, maar een die altijd gekoesterd is, overgedragen van vader op zoon, en via de holy men levend gehouden. Bedenk daarbij dat storytellers zoals Ruben een uitstekend geheugen hebben geen feiten mogen veranderen. Vooral om die reden heeft het christelijk geloof met de komst van rvd. John Geddie zo snel zo’n voet aan de grond kunnen krijgen op

Aneityum. En mede daarom heeft Aneintyum zo'n belangrijk positie binnen Vanuatu. It was foretold.
Het was zelfs niet de bedoeling dat John Geddie naar Aneityum, een van de allerkleinste eilanden van Vanuatu (op sommige kaarten wordt het niet eens afgebeeld) zou komen: hij werd in 1848 door een storm van de originele route op weg naar New Caledonia afgeblazen. Zijn activiteiten waren zo succesvol, mede dus door de overleveringen, dat Aneityum een bolwerk werd van het Christendom, en vanuit Aneityum werd de rest van Vanuatu gekerstend. Dat had gevolgen voor de bevolking van Aneityum, want er vertrokken zo'n 120 Aneityumese missionarissen naar de andere eilanden, die meestal niet meer terugkwamen. Wat echter niet verwacht en ook niet geaccepteerd werd, was dat 'de kerk' de oude traditionele gebruiken en heilige plaatsen ging innemen en/of afdekken. Zelfs de traditionele songs werden aangepast naar christelijke teksten.

Aan de andere kant bestonden er ook tradities die nogal 'bedenkelijk' waren. Een ervan is de 'human sacrifice' of het mensenoffer, waarbij een vader z'n zoon opofferde om de 'kracht' terug te brengen in het eiland en om de vulkaangod gunstig te stemmen, vooral in tijden van rampspoed. De zoon werd oorspronkelijk namelijk aan de vulkaan van een nabij gelegen eilandje, Hunter of Matthew, geofferd. Later gebeurde dat op een andere nogal gruwelijke wijze. Tegenwoordig is die traditie veranderd, maar nog steeds gaan vissers ceremonieel naar die eilandjes toe vanuit die traditie. Zo'n mensenofffer klinkt erg wreed en ik wil jullie vragen dit niet zomaar te veroordelen als 'primitief' of 'achterlijk'. Het was niet zomaar iets en er zit een heel verhaal aan vast dat ook wij na alle gesprekken met Ruben nog niet kunnen bevatten. Maar wat wij ons afvragen is of dit niet een ontspoorde traditie is die ooit wellicht begonnen is met een vrijwillige opoffering om de mensen te redden. En dat is wat Jezus ook gedaan heeft, zichzelf opofferen om Liefde terug te brengen op Aarde. Vanuit een ander perspectief zou je kunnen denken dat hij 'vermoord' is. Maar in spirituele zin gaf hij zijn leven… vrijwillig. En omdat hij dat gedaan heeft is de traditionele 'human sacrifice' niet meer nodig: Jezus heeft dat al gedaan.
Wat er nu juist gebeurd is, dat bijna samenvalt met de komst van de Akaija, is de ontdekking van deze pastor: een heilige plek afgegrendeld door een plaat van de kerk. Vlak ervoor, gelukkig niet er bovenop, werd een kerk gebouwd waardoor de plek aan het zicht werd onttrokken, en mettertijd totaal verzwegen en overwoekerd, wachtend op het juiste moment om weer onthuld te worden. En dat moment was nu. Deze man had door het verhaal van Ruben over de Akaija tranen in zijn ogen gekregen en tenslotte gezegd: "Eindelijk zijn mijn gebeden verhoord!" En dat zegt een man van de kerk!!! Wederom… we komen precies op het

goede moment, zelfs volgens deze man. Er zijn kennelijk krachten in het werk die wij niet kunnen overzien, die ons leiden en het zo regelen dat alles precies klopt. Evenzogoed is het een slopende tijd hier op Aneityum, het vraagt alles van ons, maar iets mooiers kun wij ons amper voorstellen. En het antwoord op de vraag 'is onze missie geslaagd?' kun je wel raden.
We zullen proberen nog één verslag te uploaden voor we eind volgende week thuis zijn, maar we weten nu al dat we teveel achterop zijn geraakt door het gebrek aan electriciteit en internet om nu alles te vertellen, dus na afloop van de reis maken we alles in orde en sturen jullie dan bericht, en een mooie digitale post-kaart.

Liefs en groetjes vanuit de Pacific.

En hier is die postkaart

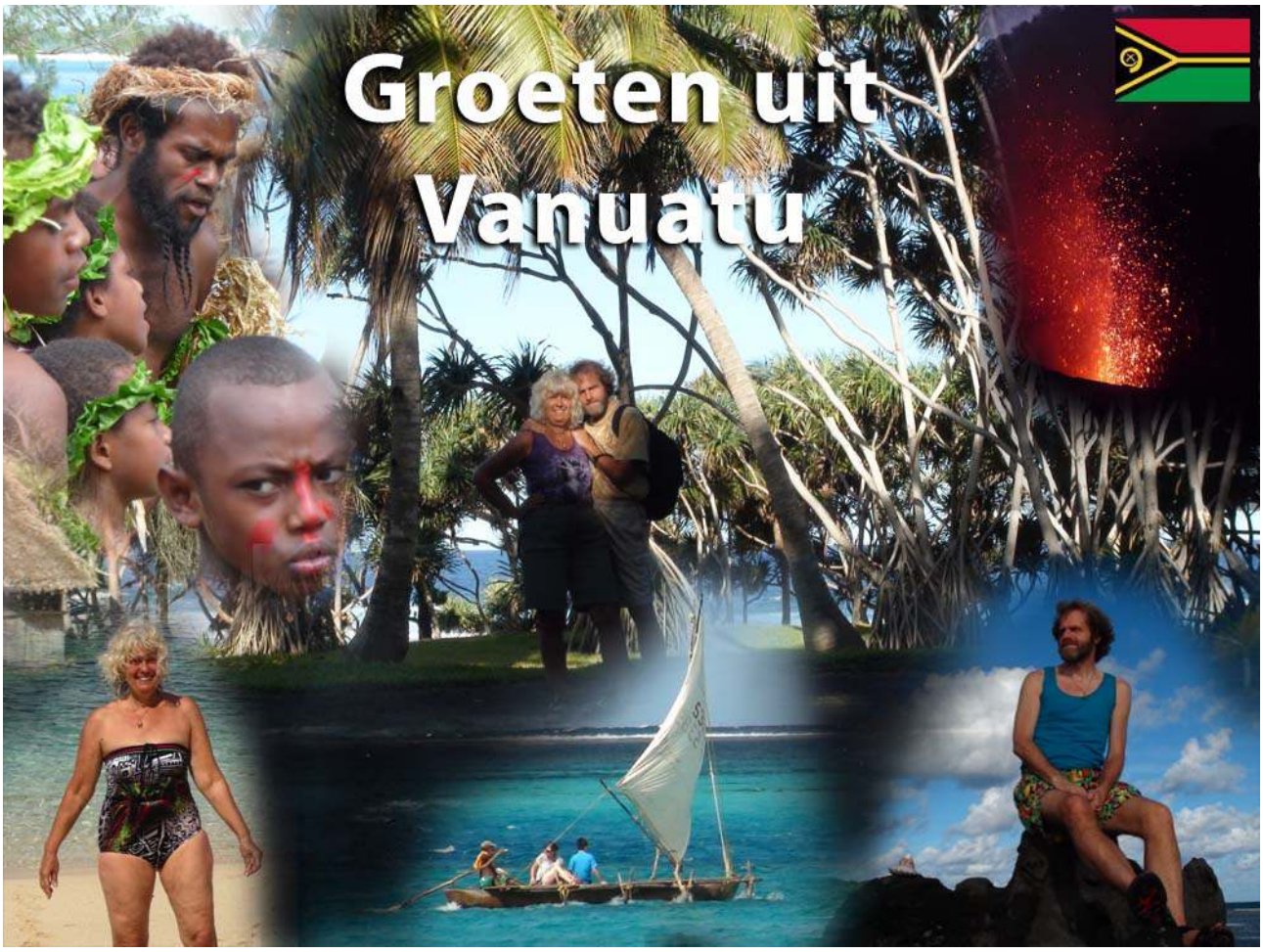

Verslag 4 - Expeditie Rubenson

Op het moment dat ik dit schrijf op onze laptop (die we heel soms kunnen opladen met zonne-energie), 2 mei 2012, zijn we net teruggekeerd van een korte 'Expeditie Rubenson' naar de andere kant van het eiland. De bedoeling was om het eiland rond te gaan, maar dat is niet gelukt. Voor Marianne werd het gewoon te zwaar, en achteraf bezien bleek dat we net op tijd weer terug gegaan waren, want de dagen daarna kwam er een lichte storm opzetten, met veel regen en wind. Op zich niets bijzonders zolang je aan land blijft, maar op zee waren de golven gevaarlijk hoog, en dan is varen in een motorbootje geen pretje meer.

Maar we zijn wel een eind gekomen! Ter voorbereiding was er een boot nodig, er moest brandstof geregeld worden, dat soort zaken. Maar ook belangrijk was dat Ruben de chiefs om toestemming moest vragen. Je kunt niet zomaar buitenstaanders het eiland over laten trekken en heilige plaatsen laten bezoeken. Evenzogoed was de expeditie een succes, maar op een andere manier dan verwacht.
Zo gingen we dus met een mini-motorbootje de Stille Oceaan op, via een veilige plek door het rif en dan vlak achter de enorme branding die tegen het rif beukte langs het eiland varen op weg naar een landingsplek. Vanaf die plek moesten we enkele kilometers teruglopen over het strand naar de opgang voor het bezoeken van de eerste lokatie ergens 'daarboven'. Stel je dat lopen niet al te simpel voor. De ene baai is voorzien van mooi geel zand, in andere liggen grote rolkeien, de volgende bestaat uit glibberige koraalriffen met boven de waterlijn de restanten van koraal- en schelpdieren, en dan is de overgang van de ene naar de andere baai een in zee uitstekende landtong die meestal uit grote vulkanische keien, basaltblokken of wat het ook is, bestaat. Soms is het strand niet goed begaanbaar en dan is er een pad door de bush.

Maar je bent hier in de tropen, en 'de bush' is dan werkelijk BUSH, en dan hebben we het niet over die vent in Amerika. Groen dus, massa's wortels, struiken, lianen, klimmende ranken, onzichtbare grond, enorme bladeren en alles dat groot, groen en grillig is. O ja… en ze hebben hier ook veel spinnenwebben, sommige erg groot, die meestal nog bewoond zijn ook, soms door hele families spinnen. Meevaller: ze zijn niet gevaarlijk. Maar of dat ook inhoudt dat ze niet zullen bijten als ze worden gestoord heb ik niet uitgeprobeerd. Ze zijn in elk geval niet rustgevend voor wandelaars zoals wij.

De zon staat aan deze kant van het eiland pal op het strand en dan is een eind lopen best een opgave, zeker voor Marianne. Ruben en ik wisselen het dragen van de grote rugzak af en Wopa (de zoon van de andere holy man, David, en momenteel de chief van het noorden) heeft z'n eigen rugzak mee, zo'n modern dingetje voor hikers. Marianne wordt zoveel mogelijk ontzien, wetende dat zij in haar situatie, gezien leeftijd, conditie en toestand van haar knie, een veel grotere prestatie levert dan wij mannen.

Aangekomen op de plek waar we omhoog moeten, een bijzondere plek zo'n driehonderd meter boven zeeniveau, besluiten we al snel dat dit voor Marianne geen doen is. Ruben blijft bij haar en hij is daar heimelijk niet zo treurig om. Ook voor hem is de klim zwaar, want ook zijn knie is niet al te best. Dus gaan Wopa en ik naar boven door de bush. Wopa voorop met de standaard uitrusting van elke tropenwandelaar: een bushknife. Dat is zo'n houten aardappelschiller met het lemmet van een kort zwaard en… vlijmscherp. Ze doen daar alles mee: hakken en slaan om het pad voor toekomstige wandelaars open te houden, boomstammen markeren, tekeningen in het zand maken, kokosnoten openhakken, fruit van de bomen plukken, teennagels knippen, etc… En het oogt als een soort statussymbool voor elke man, net zoals de nieuwste mobiel dat voor vrouwen is. Al hebben ze die hier ook, maar ik zie ze nooit sms-en. Ik vroeg of het markeren van boomstammen een doel had, b.v. om het pad te markeren. Nee dus… gewoon verveling. Ik heb dat gevraagd en dit antwoord had ik niet verwacht. Maar intussen weet ik wel dat als je kriskras littekens op ooghoogte in boomstammen ziet, dat daar wandelaars gelopen hebben. Het zal ooit nog wel eens op die manier worden bekeken, denk ik. Ik was te vroeg met die opmerking.
O ja… en had ik al iets verteld over het schoeisel: blote voeten.

Normaal gesproken kom ik mijn grenzen niet snel tegen, maar op het laatste deel van deze klim, boven de bomen op de vrij kale rotsige bodem in de zwoele hitte van een tropische zon aan zee, in een pittig tempo, was ik tenslotte helemaal op en ik kon tijdelijk nauwelijks meer

op m'n benen staan. Voor de rotsige bodem van het laatste stuk had ik m'n sandalen weer aangedaan, maar die waren nat en modderig en dus glad, en dan met een dure camcorder in je hand ook nog proberen alles vast te leggen en tegelijk de man die hier thuishoort en in de kracht van z'n leven is proberen bij te houden valt niet mee. En m'n ego werd uiteindelijk gestreeld, want ze waren best wel onder de indruk dat een blanke man op blote voeten door de bush durfde te lopen en dat nog goed deed ook. Wopa zei later ook nog tegen Marianne dat hij het heel bijzonder vond om samen met mij, een blanke, naar deze plek te mogen en kunnen gaan.

Teruggekomen bij Marianne en Ruben moesten we nog een eind strandwandelen op weg naar de oom van Wopa die hier met zijn familie aan het strand woont. Wat stel je je voor met 'aan het strand wonen' op een Stille Zuidzee-eiland? Een witte vakantievilla met groen grasveld en een rode Ferrari voor de deur?

Dit is anders. Vanaf het strand zie je om te beginnen amper dat hier iemand woont: palmbomen en ander groen zien er hier net zo uit als overal langs het strand. Maar op afstand zie je wat rook boven de bomen. Als je wat beter kijkt zie je met enige moeite tussen de bomen een paar palen die enkele golfplaten ondersteunen. Kijk je nog beter dan staat er wat verderop een groene wateropslagtank op palen. Er loopt niemand, maar de grond is mooi vlak tussen de bomen. Kom je dichterbij dan zie je een stookplaatsje en er liggen een paar gevlochten matten op de grond, en er staat zowaar een soort van langwerpige tafel met daarop potten, pannen en bestek. De grond is niet alleen vlak, maar keurig aangeveegd en

ontdaan van losse bladeren. Een holle boomstam aan de rand van de vlakke plek is kennelijk bedoeld om op te zitten. Bij het zien van de tafel met potten, pannen en bestek is m'n eerste gedachte: o… ze hebben de boel even buiten uitgestald om alles binnen op te ruimen. Maar direct besefte ik: dit is 'binnen'! Bij het betreden van de open plek betreed je een woning.
Ruben laat ons met zachte stem weten dat we niets moeten doen. Je hoort je aan etiquette te houden, net zo goed als je bij ons op een deur klopt en niet zomaar bij vreemden naar binnen loopt. Met z'n bushknife klopt Wopa dus eerst op een harde boomstam, om 'bezoek' aan te kondigen. Daar wordt niet gelijk op gereageerd, maar een aantal minuten later komt er een vrouw naar ons toe lopen. Ze kijkt ons niet merkbaar aan, maar overlegt eerst met Ruben. Daarna pas kijkt ze naar ons en geeft ons een hand. Dat 'handen geven' is een introductie van de missionarissen. Oorspronkelijk is een licht buigen van je hoofd of een glimlach zonder iets te zeggen de standaard begroeting.
Ze gaat even op een van de gevlochten matten zitten terwijl wij plaatsnemen op de holle boomstam en lange tijd gebeurt er niets, terwijl Marianne en ik alles om ons heen in ons opnemen. Dan komt er nog een vrouw te voorschijn, met een enkele maanden oude baby op haar arm, ze glimlacht even naar ons, maar zegt verder niets. Nog een paar minuten later komt de man des huizes naar voren, een grote donkere man die er wat nors uitziet. Niet zomaar iemand, maar een man met gezag. Dat straalt van hem af. Hij mag dan op bloten voeten lopen, maar hij maakt beslist indruk, ook zonder 3-delig pak en zwarte zonnebril. Ook hij bemoeit zich amper met ons, het lijkt alsof hij ons niet eens waarneemt. Ruben doet het woord.
Dit is een voor westerlingen heel precaire situatie die beslist verkeerd af zou lopen als je de gebruiken niet kent. Niet dat je in een kannibalenpot zou verdwijnen of zoiets, dat is nu achterhaald, maar door het schaarse gebruik van woorden weten we niet waar we aan toe zijn. Deze man die hier kennelijk de baas is praat nauwelijks en lijkt in onze ogen zelfs wat wantrouwig. Maar we zijn deze zwijgzame begroetingen al een beetje gewend en weten dat dit normaal is. Alles gaat hier volgens traditionele gebruiken en daar hoort niet een oppervlakkig koetjes-kalfjes gesprek bij om elkaar te leren kennen. Bij ons is praten zonder inhoud (zoiets als "lekker weertje vandaag he?") een manier om het ijs te breken in de eerste minuten van een ontmoeting met vreemde mensen. Dat zou hier totaal niet begrepen worden.
Ruben vertelt een korte versie van het Akaija-verhaal, vraagt ons op een bepaald moment uit te leggen hoe de Tesla-spoel werkt om bliksems op te wekken (klinkt bizar hè, maar zo ging het echt) en dan ontdekken we dat deze man prima Engels verstaat, maar hij spreekt verder niet tegen ons. Hij kijkt en knikt zonder iets te zeggen en Ruben praat daarna weer verder.

Tenslotte is hij klaar. De overige familieleden hebben ook zitten luisteren en uit hun niet-afwijzende houding maken wij op dat ze wellicht positief onder de indruk zijn van het verhaal. Beter kan ik dit niet omschrijven: dit is voor ons heel onwennig. Het begint al donker te worden en ter afsluiting van dit officiële deel geven we de man een zilveren Akaija-Iloa met beschrijving, zoals we er al vele weggegeven hebben. Net als de andere keren dat we iets gaven wordt het pakketje niet opengemaakt, maar alleen in ontvangst genomen.
Nu wordt de sfeer iets gemoedelijker en Ruben zegt dat we nu iets moeten eten.
Okay… hoe dan? In feite, zo begrijpen we, staat het ons nu vrij om zelf potten en pannen te pakken en ons maaltje te koken boven het vuur. Maar hier komen onze eigen gebruiken in het geding. Zoiets doe je niet als bezoeker, als Europese bezoeker dan. Er is maar één vuur en er

zijn nog zo'n 10 mensen hier die moeten eten. Maar onze meegebrachte opgiet-noodles brengen uitkomst. Er hing toch al een grote ketel water boven het vuur en dit spul blijkt heel handig: noodles met een kruidig smaakje waar je alleen wat heet water op hoeft te gieten. Samen met wat choco-achtige koekie-crackers is dat een aardig maal waar wij in elk geval zeer tevreden over zijn. De rest eet nog niet, maar er worden door een van de vrouwen samen met haar zoon wel groene dikke wortels of zoiets voorgesneden en klaargemaakt, maniok en tarot. Onderwijl krijgen we rechts van ons les in rimboe-babyverzorging… in het inmiddels pikkedonker.
Hygiënisch ingestelde vroedvrouwen in Nederland krijgen nu een rolberoerte, maar wij zijn zachtjes uitgedrukt zeer onder de indruk. Zittend op de gevlochten mat met een zaklamp tussen schouder en hoofd ingeklemd, verschoont de moeder haar baby heel rustig en beheerst. Uit een van bladeren gevlochten zak haalt ze alles te voorschijn dat bij het baby verschonen in de bush nodig is. Katoenen luiers uiteraard, geen bomenverslindende pampers. De baby in kwestie laat zich dit alles welgevallen en is helemaal happy. We hebben hem maar enkele pruttelgeluidjes horen maken en hoorden hem verder helemaal niet. Hygiënisch? Jazeker! Het is alleen wat je onder 'hygiënisch' verstaat. Ik vermoed dat deze babies vanaf dag één in contact komen met alles dat ze moeten 'weten', of dat hun lichaam moet weten om op deze plek te kunnen leven. Om te beginnen zijn dat de liefde en geborgenheid. Nou, dat is hier volop aanwezig, maar niet in de vorm van massa's plastic speelgoed. Wel is alles aanwezig om 'van' te leren: alles dat je in de natuur in de tropen maar kunt bedenken waar wij huiverig voor zijn, alles dat kruipt, vliegt en groeit alsmede alle onzichtbare gevaren. Misschien is juist de confrontatie met alles dat je ziek kan maken in de eerste jaren van je leven wel de beste verdediging ertegen. Ik zou dit graag hebben gefild, maar zoals jullie begrijpen doe je dat niet op zo'n moment, ook geen foto's.
Nadat we gegeten hebben en de anderen nog moeten beginnen wordt ons vervolgens onze slaapplaats gewezen: een traditionele hut. Het blijkt de persoonlijke slaaphut van onze gastheer en gastvrouw! We worden als eregasten behandeld!!!

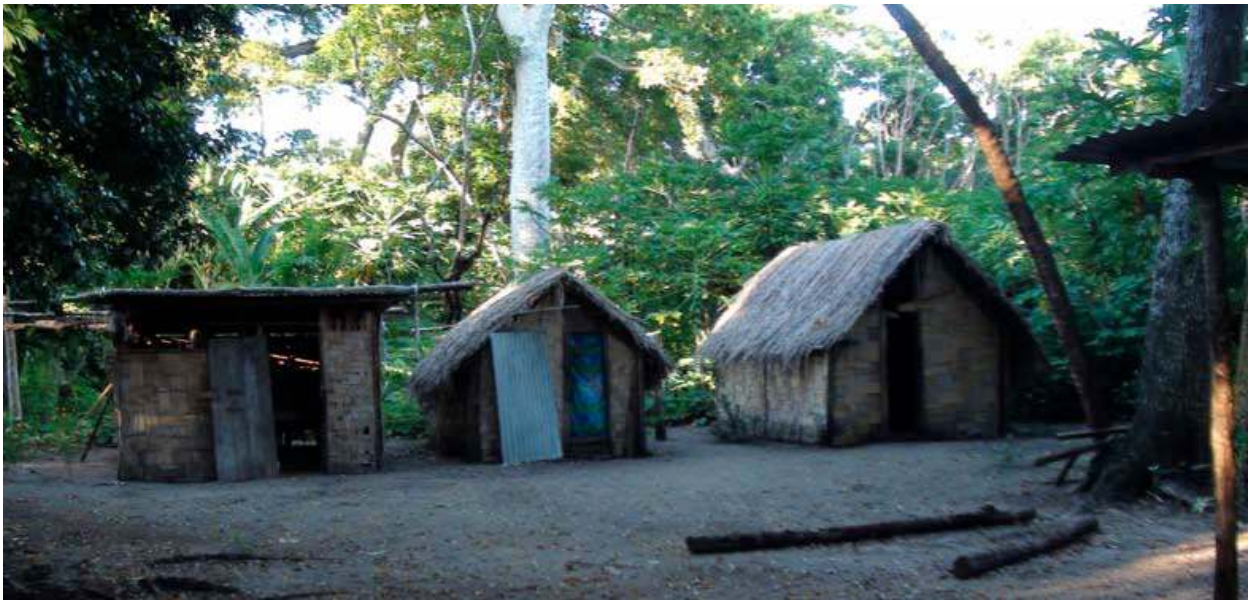

Ik kan hier nog veel meer over vertellen, maar ik zal het voor nu laten met te zeggen dat deze overnachting bij zulke liefdevolle mensen die helemaal volgens de oude traditie leven, een ervaring is om nooit te vergeten! Niemand zal ons ooit meer kunnen wijsmaken dat deze manier van leven in de bush 'primitief' is. Zo kunnen leven in deze omgeving is iets dat je zelfs op de universiteit niet zult kunnen leren. Dat kan alleen door de optelsom van vele generaties kennis, overgedragen in vele jaren van opvoeding over elk aspect van de natuur.

O ja… wat ons ook opviel was dat we de volgende ochtend zagen dat er nog een zitplaats was, verder naar achteren gesitueerd. Ook dat was een vlak stukje grond dat keurig aangeveegd was, met in het midden een enorme Banyan-tree. We moesten allebei gelijk denken aan de 'Home Tree' uit de film Avatar. Niet alleen vanwege z'n grootte, maar ook vanwege de enorme energie die er van zo'n familieboom op deze ceremoniële plek uitgaat.

'Douchen' was hier nog iets meer basic: dicht bij zee, nog net tussen de bomen, maar wel afgeschermd van de rest, stond een grote metalen schaal waarin water uit een dikke zwarte rubberslang stroomde. De wc was een heel eind de andere kant uit het bos in, niet te bereiken zonder zaklamp. En wat we heel bijzonder vonden was dat we in de slaaphut een ceremoniële schaal zagen liggen. Ik heb 'm gefotografeerd zonder toestemming, maar ik neem aan dat ze geen bezwaar zullen hebben hem hier te tonen.
Heel, heel bijzonder om dit allemaal mee te mogen maken!

De volgende morgen gingen we verder op pad, maar tijdens het lopen bleek dat deze tocht toch te zwaar werd. Ruben legde dit aan ons voor zoals een expeditieleider met verantwoordelijkheidsgevoel dat hoort te doen: geen onnodige risico's nemen als je op jezelf bent aangewezen in de tropen. We zullen dus nog een keer terug moeten in de toekomst :-). Toen het de volgende dag hard ging regenen en waaien waren we maar wat blij dat we niet verder gegaan zijn. Misschien was het gewoon de tijd nog niet.

Wim wachtend op de taxi terug… ook moe

De laatste dagen op Aneityum hebben we uiteraard heel veel met Ruben gepraat en van alles uitgewisseld. Omdat er geen internet is en geen bibliotheken, is hun kennis van de westerse wereld beperkt. Ze kijken zo en dan wel samen naar de t.v., vooral als er een spannende film wordt uitgezonden, of uiteraard… voetbal. Ruben had b.v. de Lord of the Rings ook gezien. We hebben dus een lijst opgesteld met boeken en andere zaken waarvan we denken dat die heel nuttig kunnen zijn voor Aneityum, zoals b.v. de boeken van Anastasia,

de Geometrie van de Schepping van Drunvalo, de Boodschap van Water van Emoto, etc. In het Engels uiteraard. Ruben was daarin zeer geïnteresseerd. Als m'n eigen boek uitkomt in het Engels gaat dat natuurlijk direct ook naar Aneityum.

We hebben veel belangstelling voor de school, en ook voor muziek en dans van Aneityum en we hebben Ben, het hoofd van de school, gevraagd of het mogelijk is de school te bezoeken, en of we video-opnames mochten maken tijdens de lessen.
We schrokken een beetje van de omstandigheden waarin de leerlingen leskrijgen. Alles is oud en wordt steeds opnieuw gebruikt voor zover mogelijk. Het is een schrille tegenstelling met de omstandigheden waarin onze kinderen tegenwoordig leskrijgen: digitale schoolborden aangestuurd door dure computers, kinderen met mobieltjes en vaak nog een laptop ook… het mag ze aan niets ontbreken, want als school moet je concurreren. Ouders zijn kennelijk gevoelig voor technologische snufjes in het onderwijs. Uiteraard moeten leerlingen voorbereid zijn op de huidige maatschappij waarin de computer zo centraal staat, maar ik betwijfel of al die techniek de leerlingen werkelijk 'beter' maakt. Er is in elk geval wel veel geld mee gemoeid.

Hier volgen enkele foto's van de verschillende klassen.

Het blijkt dat er tegenwoordig een leraar voor Cultural Class is aangesteld om de tradities van Aneityum levend te houden, iets waar ook Ruben heel blij mee is. Die lessen zijn vanuit ons guesthouse prima mee te luisteren en op het grasveldje voor ons wordt er regelmatig geoefend. Leuk is dat als een bepaald lied wordt gezongen en gedanst, nadien iedereen in de buurt, wijzelf inbegrepen, dat melodietje loopt te fluiten of te zingen. Het werkt heel aanstekelijk.We hebben videobeelden en ik zal enkele opnames zometeen laten zien als het me technisch lukt.

Ik vroeg aan Meester Jona of we een lijstje konden krijgen met materialen die de school het hardste nodig heeft, met in gedachten dat we mogelijk een steentje kunnen bijdragen door hier b.v. via deze website aandacht aan te geven.

Welnu… hier is het lijstje:
Engels woordenboek
Rekenmachines
Mathematische instrumenten voor b.v. de rekenlessen
Speelgoed en spelletjes voor de jongste leerlingen (kleuterleeftijd)
Voetballen en volleyballen
Een CD-speler voor elke klas
Pennen, potloden, kleurtjes en kleurpotloden.
Jullie begrijpen de vraag…
De officiële naam en adres van de school is: Anelcauhat Primary School, Aneityum Island, Vanuatu. Dan komt het beslist goed aan, zo hebben we zelf gezien.
Mochten jullie iets kunnen en willen bijdragen, laat het ons dan weten. We zijn voornemens van de zomer een flinke doos met spullen naar Aneityum te versturen. Dat komt dan via het vliegtuig op Mystery Island aan. We zien al voor ons dat daar onder het nieuwsgierig oog van de inwoners een grote doos uitgeladen wordt met daarop een grote sticker ‘I Love Akaija’.
Voor ons heel speciaal was de laatste middag op Aneityum, vrijdagmiddag 4 mei 2012.
Het gerucht was verspreid… vermoedelijk is zo’n beetje iedereen op Aneityum nu wel op de hoogte waar Nederland ligt. En ook van het feit dat het sieraad dat daar vandaan komt hun woord ‘akaija’ als naam heeft meegekregen voor ‘Wij allen zijn één’. Maar hoe zit dat nou precies met dat sieraad? En waarom hebben die twee blanken een grote wereldbol bij zich met zilveren lijnen die precies over Aneityum lopen?

We kregen de vraag of we een presentatie wilden houden voor de mensen van Aneityum. En de verwachting was dat niet alleen de 'gewone' mensen van Aneityum zou komen, maar ook chiefs, regiochiefs, districtshoofden en wie er verder allemaal maar iets te vertellen had. Een kritisch publiek dus.
We begonnen die middag op het afgesproken uur met een kleine groep mensen die aandachtig zaten te luisteren. Vooral Marianne deed het woord en ik probeerde een paar korte video-opnames te maken. Uit de blikken en opmerkingen maakten we op dat er interesse was voor ons verhaal, maar we hadden verwacht dat de belangstelling groter zou zijn. Nou is tijd in de tropen relatiever dan bij ons… als je een tijd afspreekt wil dat meestal zoveel zeggen als: ergens in de uren daarna.

Zo ook nu. Tijdens ons verhaal waren er meer mensen binnengekomen. We waren al een keer overnieuw begonnen, maar tenslotte gingen we maar gewoon verder en toen er vragen gesteld werden bleek de beste oplossing het verhaal gewoon nog een keer te vertellen. Gaande dat verhaal was de klas behoorlijk volgestroomd en aan het eind werden er zoals verwacht mocht worden kritische vragen gesteld. We kwamen tenslotte niet zomaar iets vertellen. Dit verhaal betrof heel Aneityum, niemand uitgezonderd.
Aan het eind voegde ik een paar woorden toe: "Wat jullie ook zullen besluiten in de toekomst, verlies niet datgene dat Aneityum zo bijzonder maakt. We zijn bijzonder onder de indruk van jullie, van jullie saamhorigheid, zo hebben we het nog niet eerder meegemaakt en we hebben best wel wat gezien van de wereld. De werkelijke kracht van Aneityum ligt in jullie, in de mensen: Wij zijn Eén.
En wat jullie ook zullen doen: verlies dat alsjeblieft nooit."

We kwamen er zonder kleerscheuren vanaf. Sterker nog: we kregen zelfs een applaus! En de gebruiken van Aneityum nu een beetje kennende, waarbij applaudiseren geen traditioneel gebruik is, was dat heel bijzonder. En iedereen wilde ons een hand geven, ook de jongemannen. Het ontroerde ons!
De volgende morgen vertrokken we…

"We should understand well that all things are the work of the Great Spirit. We should know that He is within all things: the trees, the grasses, the rivers, the mountains, and all the four-legged animals, and the winged peoples; and even more important, we should understand that He is also above all these things and peoples. When we do understand all this deeply in our hearts, then we will fear, and love, and know the Great Spirit, and then we will be and act and live as He intends."

Nicolas Black Elk, Lakota

Verslag 5 - Tanna en Mount Doom

Elf dagen waren lang genoeg en eerlijk gezegd waren we toch wel blij dat we weer konden gaan. Het lijkt zo mooi, een eiland in de Stille Zuidzee met turquiose blauwe stranden, palmbomen en schoon zeewater… En dat is helemaal waar. Het is een geweldige ervaring. Maar het was nu genoeg, we hadden alles besproken dat we konden, we waren overladen met indrukken, we waren uitgerust in mentaal opzicht, maar tegelijk was het ook een hele opgave.

Het vliegtuigje bracht ons naar het noordelijk deel Tanna, zo'n 70 kilometer ten noorden van Aneityum. Het eiland flink wat groter en ons reisdoel was de altijd actieve vulkaan Mount Yasur, vlakbij de zuidelijkste punt van het eiland, van waaruit je bij goed weer uitzicht hebt op… Aneityum. In de buurt van die vulkaan hadden we een bungalow resort gevonden: Tanna Island Dream Bungalows. Maar om daar te komen moet je eerst een kilometer of 20 rijden. Stelt niets voor, dat doe je bij ons in 10 minuten. Maar bij nader inzien… de wegen zullen wel wat slechter zijn… een half uurtje dan.

Uitzicht Tanna Island Dream Bungalow

Het duurde 5x zolang. De chauffeur kwam amper boven het stuur uit en hij reed langzaam om de auto heel te houden, want er zaten nogal wat gaten in de weg: een mix van versleten asfalt en zand. Hier moet nodig is aan gebeuren denk je dan, maar naarmate we verder komen wordt het eerder nog slechter dan beter en slechts een heel enkele keer kon de chauffeur opschakelen naar de 3e versnelling.

Maar met de **wegsignalering** is alles prima in orde. Kilometers van tevoren wordt aangegeven dat er een omleiding aan zit te komen, die vervolgens op 1 kilometer nog eens wordt herhaald en iedere chauffeur weet dan dat je gas moet terugnemen. Slimme autorijders denken bovendien alvast vooruit: alternatieve routes om de bedenkers van de omleiding te slim af te zijn. Dan komt de omleiding zelf in zicht met ervoor een handgeschreven bord in het Bislama vertellende dat hier een omleiding is. De toch al slechte weg gaat even naar rechts om een

paar hekken heen waaraan volgende week weer gewerkt wordt en de route wordt vervolgd: einde omleiding… op een weg waar je eens per kwartier een auto stapvoets voorbij ziet komen.
Op de tweede helft van het traject zijn er geen omleidingsborden meer. Geen beginnen aan. Er is een weg, maar zonder 4-wiel-aandrijving met differentieel-lock kom je daar niet ver, en als de weg zelfs voor dit soort stoere pickup-bakken te gortig wordt, zie je de weg zichzelf verleggen door de bush heen. Alles liever dan stil staan is de gedachte. Wij houden ons met man en macht vast aan alles dat houvast biedt om je hoofd heel te houden, en vragen ons af hoe onze medepassagiere in staat is om gezellig met ons te babbelen en ondertussen een haakwerkje af te maken met een snelheid waar ik alleen maar verbaasd naar kan kijken. We passeren soms een **benzinestation**. Dat zijn bezienswaardige pogingen de Duitse autobahn-tankstations te kopiëren: meestal een houten schuurtje met ervoor 3 of 4 plastic watercontainers in diverse kleuren waar kennelijk benzine in zit. In het houten schuurtje is tegen betaling wellicht Tanna-coffee te bestellen, gewoon proberen en niet verbaasd opkijken als je er nog iets te eten bij krijgt ook. Een bord geeft aan dit een benzinestation is. Ik kan het niet ontkennen. Een stuk of wat opgeschoten jongetjes bekijken ons als we langsrijden en lachen terug als wij ook lachen.
Er zit iemand in de auto die zich op het vliegveld van Tanna voorstelde als onze gids, en die z'n best doet om ons een paar tours aan te praten, maar verder komt er geen uitleg uit z'n mond. Gids? Er is voldoende te vertellen over dit land, maar dat zullen we dus zelf moeten ontdekken… ergens. Maar op zaterdag is het sabbath (het eiland houdt zich aan 7e dag Adventisten-regels) en dan is er niets open en dus ook geen internet.

Tenslotte komen we aan bij de Island Dream Bungalows, en het klopt werkelijk: ze zijn werkelijk heel mooi om te zien. Het is al halverwege de middag, maar we krijgen een lunch die er mag wezen. Sarah, de kokkin hier, weet wat ze doet: het smaakt geweldig!
Direct erna hebben we afgesproken gelijk maar een bezoek aan de vulkaan te brengen. De koffers liggen nog halfopen op bed, we hebben even een paar kleren verwisseld, de camera's met extra accu's gepakt en dan stappen we weer voor ruim 1 uur tijd in dezelfde pick-up om over de slechts denkbare weg hemelsbreed 6 kilometer af te leggen naar de vulkaan.

Onderweg stoppen we eerst bij een Kastom Village: een aantal huizen waar een paar families leven geheel volgens de oude tradities. Toen we naar de ceremoniële plek liepen over een steil paadje naar beneden was het eerste dat me opviel weer een Banyan-tree die alles overheersend aanwezig was, een ware **Avatar Home Tree** die daar al generaties moet staan en alles heeft meegemaakt, inclusief de komst van de eerste blanken en alle veranderingen op dit eiland. Deze mensen gaan gekleed volgens de oude

tradities, ook als er geen toeristen zijn, dus in een soort hula-rokken, waarvan ik weer hoorde dat die rokken gemaakt worden van het kernhout van een bepaalde palmboom.

De rest van de boom was al gebruikt voor andere doeleinden en als je het kernhout in dunne slierten snijdt en die vervolgens lange tijd laat weken in ik geloof zeewater, dan wordt dat heel zacht en soepel en is het geschikt om te gebruiken voor deze kleding. Ze voeren een 5-tal dansen met gezang uit geheel en alleen voor ons. Zo'n twintig mensen die een kwartier lang een traditionele show opvoeren voor 1000 Vatu, nog geen 7 euro. We zijn onder de indruk, en al mag dit opgestemd zijn op toeristen, toch geeft het een heel puur gevoel. Ze maken zich niet mooier of anders dan ze zijn: ze laten zien we ze zijn.

De chief bedankte ons heel hartelijk en vroeg of we de wereld over hen wilden vertellen. Het zijn hele bijzondere mensen, mooi ook op hun manier en wederom waren we onder de indruk van wat ze ons lieten zien. Een dans uiteraard, maar meer nog gaven ze ons een kijkje in hun hart.
Ik heb, met toestemming, alles op video gezet en ik bediende die camera precies als anders. Alles vlak ervoor en vlak erna staat erop, behalve deze dansen. Omdat ik zulke dingen wel meer meemaak en altijd spijt krijg als ik de dingen dan toch naar m'n hand probeer te zetten heb ik nu geen moeite meer gedaan om toch nog iets op te nemen. Wel jammer natuurlijk.

Die vulkaan is een vreemde een in de bijt, Mount Yasur, een ontwapend kleine vulkaan van slechts 300 meter hoog. Hij spuwt altijd vuur en doet dat al honderden jaren. Er zijn weleens toeristen omgekomen door vallende lava-bommen, maar afgaande op de foto's die ik gezien had op internet had ik de indruk dat het een minivulkaantje was waar je veilig tot vlakbij het gepruttel van de gloeiende lava kon komen.

Toen we over vlakke asvlakte aan de voet ervan reden dat eens een meer was geweest, was het inderdaad een nogal klein ding, een grote berg as die zo op het oog vergelijkbaar is met een kunstmatige

bruinkoolberg in Duitsland aan het eind van een transportband. Stelt niets voor dus. Je denkt bij een vulkaan aan iets heel groots en hoogs en imponerends.
Op weg van vliegveld naar Island Dream Bungalows waren we over een asvlakte gereden die eerst een meer was geweest. Hmmm… wat is daar gebeurd dan? Oh… een uitbarsting van 10 jaar geleden. Dan gebeurt hier soms dus wel iets. En staat Vanuatu niet bekend als een van de meest aardbevingsgevoelige gebieden ter wereld? Alle eilanden zijn van vulkanische oorsprong en er zijn een flink aantal vulkanen die lang niet allemaal dood zijn. Toen we even uitstapten aan de voet van deze berg hoorden we plotseling een raar donker gebulder ergens van boven af komen dat nogal indruk maakte. Van waar we stonden zagen we niets, maar het donkere gerommel was angstaanjagend. Wat als…?

De auto zette ons af op een parkeerplek bij de enige brievenbus die me is opgevallen in Vanuatu. Vandaar was het nog 10 minuten lopen naar boven. Langs het pad zagen we as, en in die as lagen overal rare ronde hopen zwarte grillige steen. Oude lavabommen… Hier helemaal? We lopen door en plotseling zien we voor ons uit de krater en ik hield m'n adem in. Zo groot?! Van beneden af, en ook van de foto's van internet af gezien leek het niet zo groot, maar dit is gewoon een volwassen vulkaankrater! Wat zeg ik? Twee kraters! Het is een dubbele krater.

Rook, stoom, gassen stijgen op en zweven langs de kraterranden en continu horen we een onregelmatig onbestemd gerommel, en gepruttel, afgewisseld door keiharde slagen die doen denken aan een smidse waarbij een reus op een gigantisch groot aambeeld aan het slaan is. Wat gebeurt hier allemaal?!

Dan komen we bij de rand van de krater aan. Er staan al wat mensen en het valt me op dat ze allemaal zo'n beetje op de rand staan. Geen hekken? Hoe stevig is het hier? Minder dan twee stappen scheiden je van een val in de diepte. Maar niemand lijkt zich daar druk over te maken. Iedereen wil zien wat zich daar in de diepte bevindt: een roodachtige gloed. Het magma zelf

zien we niet, maar plotseling knalt en buldert het en we zien een zuil van gloeiende lava de lucht in spuiten. Opgetogen uiten de mensen om ons heen kreten van verwondering. Hoger en hoger klimt de zuil van vuur tot ruim boven onze hoofden. Heel langzaam zakt de zuil ineen en dan hoor je overal doffe klappen van neerkomende lavabommen. Tot mijn verbazing vallen de gloeiende lavabommen op veilige afstand weer terug in de diepte. Kennelijk staan we hier redelijk veilig, maar het is wel even wennen en sommige mensen hebben moeite hier te blijven staan.
Maar je gaat wennen aan het gedrag van de vulkaan en we maken, net als de 10 of 20 andere toeristen (druk is het niet niet) de ene na de andere foto en opname. Je begint je op je gemak te voelen, maar dan plotseling licht de oranje gloed op, en zie ik een drukgolf die bliksemssnel naar boven schiet. Bijna tegelijk worden we in onze maag getroffen door een explosie van geluid, gevolgd door een spectaculaire uitbarsting op hooguit 200 meter voor ons. De lavabommen vallen dit keer dichterbij dan ooit en de meeste mensen gaan een stapje achteruit, ik ook. Wonder boven wonder… deze drukgolf is op de video hieronder te zien.
Dus dit is een vulkaan! En ik moet zeggen: dit is imponerend! Heeel indrukwekkend. Het

sfeertje van de Lord of the Rings met Mount Doom… het is hier haast tastbaar. En wat leuk is om te weten is dat net voor ons bezoek Jacky Chan de vulkaan heeft bezocht voor opnames van z'n laatste film, waarin hij boven de krater z'n acteertalent moest vertonen. Iedereen in Vanuatu en zeker op Tanna, was hiervan op de hoogte.

De dagen erna houden we vakantie. We zijn vooral te vinden aan het strand van Port Resolution dat slechts een half uurtje lopen is. Dat strand hebben we geheel voor ons alleen, maagdelijk wit zand, supervlak tijdens eb, omzoomd door palmbomen en bij hoge uitzondering zie je een plaatselijke bewoner een visje vangen, of een paar kinderen die hun spel verlegd hebben naar de waterkant. Om er te komen moet je tussen de traditionele hutten van het dorp door. Port Resolution klinkt als een flinke stad, maar als er 200 mensen wonen… Het is elke keer geweldig om over de paadjes en langs de huisjes te wonen, waar mensen bezig zijn met hun dagelijkse werk. Ze leven buiten, met elkaar. Alles is aanwezig om te leven. Gek is het wel als je ergens op de 'oprit' voor zo'n hutje een pickup-truck ziet staan die onderhand nog groter is dan het hutje zelf.
John Frum
Een gek verschijnsel op Tanna is de John Frum cult. Deze beweging heeft z'n oorsprong in meerdere visies. Een ervan is dat 'John Frum' de mensen in deze omgeving op Tanna een nieuwe tijd beloofde waarin alle blanken, inclusief de missionarissen, de eilanden zouden verlaten en dat de Ni-Van, de oorspronkelijke bewoners, ook toegang zouden verkrijgen tot de blanke materiële rijkdom. Maar om dit te bereiken moesten de mensen van Tanna alle

aspecten van Europese cultuur afzweren (geld, westerse opleiding, christendom en werk op de plantages) en terugkeren naar de traditionele 'kastom'.
De beweging nu heeft enkele rare, bezienswaardige trekjes, en wordt soms ook 'cargo-cult' genoemd, waarbij inheemsen b.v. een landingsbaan met een bamboe-vliegtuig bouwen om echte vliegtuigen met vracht (cargo) aan te trekken.
Wat wij hebben ervaren in een van de zgn. John Frum villages is een apart soort muziek. Dit begint elke vrijdag avond bij zonsondergang en gaat door tot zonsopgang de volgende ochtend. Wij kwamen rond 2200 uur aan. Het was donker en het 'feest' was in volle gang. Er was nauwelijks licht en we gingen zitten rondom een groep verzamelde mensen onder een groot afdak. Het klonk erg gezellig, en ritmisch, bijna alsof de muzikanten in trance waren. Zo te horen waren het een paar gitaren die precies hetzelfde deden, aangevuld en ondersteund door zang van een voorzinger, gevolgd door vooral vrouwenstemmen.
Na het eerste nummer volgde het tweede nummer, dat al net zo klonk. Toen het derde, dat ook zo klonk. Toen stond de groep op en zagen we dat er maar liefst 9 gitaren hadden gespeeld. Zoveel?! Ze speelden zo gelijk dat je het aantal niet kon onderscheiden.
De volgende groep kwam binnen, nu met 15 gitaren! Alles ging zitten, mannen in het midden, vrouwen eromheen en… jawel hoor… dezelfde deuntjes. Perfecte gelijke gitaren, geen twijfel aan. En dezelfde intro en afsluiting bij elk nummer. Buitengewoon vreemde muziek, maar toch had het 'iets'. Om elf uur reden we terug. We hadden genoeg gehoord. Weer een rit van een uur honkend en bonkend over Tanna dirt roads.
En dan te bedenken dat er tientallen groepen zijn die de hele nacht doorspelen, alle dorpen af lopend. Allemaal min of meer dezelfde muziek. Luister hieronder naar een -willekeurig-:-) fragment.
Groeten uit de Rimboe
Ik schreef al dat de basis-gedachte van Aneityum die van 'Wij' is. Maar dit geldt voor heel Vanuatu. Dat werd ons ineens heel duidelijk toen we later in het vliegtuig van Air Vanuatu op weg naar Australië zaten. We zagen een video over Vanuatu, en daarbij was een Engelse versie te zien van 'Groeten uit de Rimboe'. Enkele traditioneel levende mannen van Tanna, pal ten noorden van Aneityum, waren meegenomen om het leven in Manchester, UK, te ervaren.
Een van de dingen die ze te zien kregen was dat de hond van de gastvrouw meegenomen werd naar een hondentrimsalon. Daar kregen ze bijna een lachstuip van, want die hond werd een dag lang vertroeteld, gewast, geknipt en geföhned. Maar aan het eind hoorden we hun opmerkingen. Ze waren eigenlijk best onder de indruk en zeiden dat honden bij hen nergens goed voor zijn. Ze lopen overal rond en zijn meestal zo schuw dat je ze amper kunt benaderen. Wij merkten overigens dat enkele dagen wat voedsel toewerpen en aandacht geven voldoende is: ze komen je elke dag bezoeken en worden snel je vriend. Deze mannen zagen dat nu in. Honden zijn wel degelijk ergens goed voor: ze zijn je vriend en houden je altijd gezelschap.
Op een andere manier waren ze zo mogelijk nog meer onder de indruk: van de daklozen in Manchester. Daar waren ze zeer mee begaan en ze begrepen dat niet. Hoe bestaat het dat in zo'n grote stad, met zoveel mensen en alle denkbare materiële voorzieningen ,er mensen zonder huis zijn? Ze vertelden dat als er bij hen iemand geen huis heeft, dan wordt er door het hele dorp gezorgd dat er een huis komt. Iedereen helpt me. Ligt dat aan het feit dat er voldoende bouwmaterialen zijn? Dat de temperatuur lekker warm is? Dat er voldoende groen, en dus eten rondom is? Komt het omdat het bij ons ieder voor zich is? Moeilijke vragen.
Hoe dan ook, ze konden er niet bij dat er zo goed voor de honden gezorgd wordt, maar niet voor de daklozen.

Verslag 6 - Australië in 2 dagen

Australië zullen we kort houden, we brachten hier tenslotte maar 2 dagen door, helaas. Veel en veel te kort. We volstaan nu met een hele korte impressie, een paar foto's en enkele video-fragmenten.

Meest indrukwekkend in Australië, in mijn beleving, zijn de vogels, die je overal vindt en ziet en hoort. Ik had er niet meer aan gedacht. De volgende ochtend werden we in alle vroegte gewekt… niet door een stel fanatieke hanen zoals overal in Vanuatu, maar door de Kookaburra's die met hun lachende gekakel de hele dieren- en mensenwereld laten weten dat wat hen betreft de dag begonnen is. Geweldig is dat. De laatste video laat enkele typisch Australische vogels zien, even vlug opgenomen. Je ziet o.a. de kakatoe's, zowel de witte als de zwarte. Dan de Rosella en de Lyre bird, die ik ook weleens de liar-bird noem (de leugenvogel, want als ie wat zegt is dat meestal een perfecte nabootsing van andere vogels). De Magpie is fameus, omdat je die in elke film over Australië (denk aan de Flying Doctors) overal op de achtergrond hoort, en tenslotte die ene mafkees: de Kookaburra, soms wel de lachvogel genoemd. Dat is m'n favoriet. De Aboriginals noemen deze vogel ook boodschappervogels. Als ze plotseling opvallend aanwezig zijn in jouw buurt, dan wil dat iets zeggen.

Kort voordat we met het Akaija-project begonnen waren we ook in Australië, en toen is er een doodvermoeide Kookaburra naar ons toegekomen waarmee ik 's avonds nog heb zitten praten. De volgende ochtend was hij overleden, en ik ben

eeuwig dankbaar dat hij ons opgezocht heeft. Wellicht daardoor heb ik er nu zo'n band mee. Z'n foto is altijd naast mij.
Hier komen de fragmenten.
Om te beginnen laten we jullie onze hobby meebeleven: **GeoCaching**. We kunnen Australië nu aan de statistieken toevoegen. Cachelokatie: Katoomba in de Blue Mountains. Maar waar precies zeggen we uiteraard niet.

Tot slot

Ons doel was te ontdekken of Aneityum en de Akaija inderdaad verbonden zijn via de Great Circle. Was er nog iets te vinden dat dit aantoont?
We hebben geen pyramides gezien, geen tempelcomplexen en geen grote stenen hoofden. Wel is bekend dat er op Aneityum megalitische steenstructuren zijn, maar daar zijn we nu niet geweest.
Op het eerste ankerpunt van de Great Circle in Egypte is onvoorstelbaar veel gevonden, maar de mensen zijn verdwenen. Het land is in chaos en het islamitische geloof weigert de geschiedenis te aanvaarden zoals die gepresenteerd wordt, want volgens de Koran is de Schepping zo'n 6000 jaar oud. Einde discussie.
Angkor, het tweede angkorpunt :-), kent een weelde aan tempels, maar ook hier geldt: de bevolkingdie het gebouwd heeft, of tenminste hun kennis, is kennelijk verdwenen. Het land bevindt zich in een staat van barbarisme.
Het derde ankerpunt, Paaseiland, is ontdaan van bossen en ook van de mensen. Archeologen proberen die geschiedenis terug te halen. De vele menselijke beelden staan er nog, maar welk verhaal vertellen zij?
Op het vierde ankerpunt van de Great Circle in de Atlantische Oceaan heeft volgens de kaart van carthograaf en admiraal Piri Reis vroeger een eiland gelegen. Dat eiland is niet meer, en wat er gestaan heeft is verdwenen onder de golven. Wie hebben er geleefd? Was het een deel van het roemruchte Atlantis?
Aneityum is het vijfde ankerpunt. Hier is weliswaar niets bijzonders gevonden wat betreft bouwwerken (maar vergis je niet), maar er zijn nog wel mensen aanwezig die overduidelijk kennis in zich meedragen van een verleden dat verbonden is met de Great Circle. Hun bestuurssysteem laat dit duidelijk zien. Ook de taal van Aneityum toont sporen van de eenheidsgedachte. Niet voor niets hebben ze wel 6 betekenissen voor 'Wij'. Bovendien is in hun taal alles met alles verbonden. Ik zal binnenkort de schrijfsels van de eerste missionaris John Geddie op de website vermelden.
Hier komt de naam Akaija vandaan.
We zijn in contact gekomen met deze mensen op een manier die bezoekers maar zelden gegeven is. We hebben hen iets gebracht dat een eye-opener is: de Akaija. Samen met het bewijs dat hun eiland, Aneityum, in het verleden een rol speelde voor de hele wereld. Een rol die met 'Wij zijn Eén' te maken heeft.
Mogelijk speelt Aneityum nog altijd die rol. Want kijk wat er in de wereld gaande is momenteel… de problemen zijn torenhoog en je hoeft je ogen niet ver open te doen om te zien dat we in hoog tempo afkoersen op totale verwoesting van de planeet.
De oorzaak van die ellende heeft te maken heeft met de gedachte dat we afgescheiden zijn van elkaar, dat we niet meer heel zijn, niet meer één zijn. Daardoor voelen mensen niet dat wat ze elkaar aandoen ook zichzelf aandoen.
Let er maar eens op als je weer eens luistert naar spirituele leiders zoals de Dalei Lama. Het herstellen van de gedachte Wij zijn Eén komt in hun toespraken steeds weer terug.
Deze mensen leven het ons voor: in harmonie met de natuur en met elkaar. Uiteraard is ook daar niet alles koek en ei, maar de basisgedachte leeft! Samen kun je elk probleem aan.

De komende jaren zullen bepalend zijn of ze hun eenheid kunnen bewaren. Ze hebben al laten zien dat ze zich niet van de wijs laten brengen. Niet door slavenhandelaars, niet door missionarissen van divers pluimage, niet door de bijna totale ontvolking, niet door westerse slimmeriken die hun op een zijspoor willen rangeren…
Doordat ze hun eenheid hebben weten te bewaren en het volk als geheel beslist over belangrijke zaken zijn ze sterk.
Wij hebben er alle vertrouwen in en wie weet… is hun rol voor de toekomst van de wereld een grotere dan menigeen beseft.
Wij hebben een waanzinnig bijzondere reis achter de rug. Een relaxte vakantie zouden we het niet willen noemen, al was het dat bij tijd en wijle natuurlijk ook. Maar we merken nu dat er is iets is veranderd in ons.
We hopen dat jullie de reis met ons meebeleefd hebben en we danken jullie voor jullie aandacht en wensen jullie het allerbeste toe.

Wim en Marianne